

หนึ่ง

จากรักลึกซึ้ง เปลี่ยนเป็นความแค้น

จวนมหาเสนาบดี

มหาเสนาบดีจึงไปเสื่อแต่งสูทหิโนตระกูลเจียมมาเป็นระยะเวลาแปดปีแล้ว นางทำหน้าที่สูทหิโนได้เป็นอย่างดี เขาทั้งรักและทะนุถนอมนางที่สุด อนุภรรยาอื่นก็ล้วนเคารพนาง จวนมหาเสนาบดีจึงสงบเรียบร้อยอย่างยิ่ง

“คืนนี้จะไปนอนกับหลงเออร์อีกแล้วหรือ” จงไปเสื่อถามเจียมอ้ออิงด้วยความรู้สึกน้อยใจ บุตรชายคนเดียวของพวกเขาอายุเจ็ดขวบแล้ว บางคืนก็ขอนอนกับมารดา เขาที่เป็นบิดาจึงต้องนอนคนเดียว แต่เขาจะโกรธลูกได้หรือ มีแต่ต้องแสดงความน่าสงสารออกมาเพื่อให้อ้ออิงเห็นใจเท่านั้น

อ้ออิงยิ้มอย่างรู้ใจของสามีดี “แม่แต่ลูกชายตัวเองยังไม่ยอมถอยให้อีกหรือ หากคนภายนอกรู้ว่ามหาเสนาบดีอิจฉาลูกชายตัวเอง ท่านยังจะกล้าเข้าประชุมหรือไม่ท่านพี่” นางเอ่ยหยอกล้อเขา

“ข้าคิดว่าเราสามคนควรมีข้อตกลงร่วมกัน” จงไปเสื่อต้องนอนคนเดียวมาสามคืนแล้ว เขาคิดว่าคืนเดียวก็มากเกินไป

“เช่นนั้นท่านควรไปตกลงกับหลงเออร์”

จงไปเสื่อไม่แน่ใจว่าการเจรจากับจงไปเสื่อหลงจะได้ผล เพราะตั้งแต่

ที่เขารู้ความ ก็อดอดอ่อนมารดาให้นอนด้วยทุกคืน “ข้าจะลองพยายาม”

“คืนนี้อย่าลืมห่มผ้าหนาๆ ด้วยนะเจ้าคะท่านพี่” อวีอิงยิ้มให้กำลังใจเขา

“ผ้าห่มก็ผืนหรือจะสู้ความอบอุ่นจากภรรยาได้” แแปดปีที่แล้ว คงไปเฮ้อคงไม่กล้าเอ่ยคำหวานเลียนเช่นนี้ แต่เขาเรียนรู้แล้วว่า จะเอาใจภรรยาได้ด้วยคำพูดแบบใดบ้าง

“สองผืนก็คงพอเจ้าคะ” อวีอิงหอมแก้มเขา ตั้งท่าจะจากไป

คงไปเฮ้อไม่อาจตัดใจได้โดยง่าย เขาตั้งนางให้นั่งตักแล้วโน้มตัวนางเข้ามาใกล้เพื่อจุมพิตแบบที่สามีจุมภรรยา “หากข้าไม่ได้แต่งงานกับเจ้าคงต้องเสียใจเป็นที่สุด” เสียงกระซิบหวานล้าดังอยู่ข้างหูของอวีอิง

“โกหกแล้ว” อวีอิงยิ้มตอบรับคำหวานจากเขา บรูษะผู้กุมอำนาจยิ่งใหญ่ กำลังอดอดอ่อนภรรยา เกรงว่าคงไม่มีผู้ใดคิดภาพลักษณะเช่นนี้ของเขาออก มีเพียงนางเท่านั้นที่มีสิทธิ์ครอบครองความหวานนี้

คงไปเฮ้อหลงอายุเจ็ดขวบแล้ว การมีบิดาเป็นมหาเสนาบดี ทำให้
แม้แต่หัวหน้าบัณฑิตยังเอาอกเอาใจเขามากกว่าผู้อื่น แต่มารดาสอนว่าไม่ให้โอ้อวดว่ายิ่งใหญ่ คนจะยิ่งใหญ่ได้เพราะความเคารพยำเกรง หาใช่ความกลัวหรือการประจบเอาใจ

“ท่านพ่อมีแขกหรือ” หลังจากเลิกเรียนที่สำนักศึกษาหลวง คงไปเฮ้อหลงก็กลับจวน สิ่งแรกที่ทำเมื่อถึงจวนคือเข้าไปคารวะบิดา

“ขอรับคุณชาย” พ่อบ้านตระกูลคงรับท่อนผ้าบรรจุหนังสือมาจากคุณชาย คงไปเฮ้อหลง เขาเฝ้ามองมหาเสนาบดีเติบโต จากคุณชายตระกูลคง กระทั่งมีอำนาจยิ่งใหญ่ บัดนี้เหมือนได้เห็นภาพในอดีตกำลังเกิดขึ้นอีกครั้ง

“แล้วท่านแม่อยู่ที่ใด”

“ฮูหยินเข้าวังตามรับสั่งของไทเฮาขอรับ”

แม้คงไปเฮ้อหลงจะยังเด็ก แต่ก็ทราบถึงความขัดแย้งในราชสำนัก เขาคือผู้สืบทอดตระกูล จึงต้องเรียนรู้เรื่องความสัมพันธ์ทางการเมือง

ตระกูลของมารดาคือตระกูลเจ็ย สันบนุ่นฝั่งไทเฮา ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับตระกูลฉง การแต่งงานของบิดากับมารดาเกิดขึ้นท่ามกลางความวิตกกังวลของบรรดาขุนนางในราชสำนัก แต่เหตุการณ์ก็สงบเรียบร้อยมาถึงแปดปี ผิดจากที่ทุกคนคาดเดา ตั้งแต่ฉงไปเสื่อหลงจำความได้ มารดาไม่เคยพาเขากลับไปเยี่ยมท่านตาแม่แต่ครั้งเดียว แต่ท่านยายมาเยี่ยมเขาบ้างในยามที่บิดาไม่อยู่จวน

เหตุใดไทเฮาจึงมีรับสั่งเรียกมารดาเข้าวัง พระนางต้องการสิ่งใด

มหาเสนาบดีฉงไปเสื่อเดินออกมาจากห้องรับรองพร้อมมบุรุษวัยกลางคนผู้หนึ่ง เขาเห็นบุตรชายยืนคุยอยู่กับพ่อบ้านจึงเรียกให้เข้ามาหา “หลงเอ๋อร์ มาคารวะท่านเจ้าเมืองสิลู่ก”

ฉงไปเสื่อหลงเดินเข้าไปอย่างนอบน้อม “คารวะท่านเจ้าเมืองขอรับ”

“อ้อ... เต็บโตมากแล้ว คงจำท่านปู่อย่างซ้ำไม่ได้กระมัง” เจ้าเมืองยิ้มอ่อนโยนให้เด็กชายตรงหน้า

“หลงเอ๋อร์ ผู้นี้คือเจ้าเมืองจิงโจว เคยมาเยี่ยมเจ้าตั้งแต่เจ้าอายุได้สามเดือน ครั้งสุดท้ายที่พบกันก็ตอนที่เจ้าสามขวบ” ฉงไปเสื่อสนิทกับเจ้าเมืองจิงโจว เพราะเขาเป็นขุนนางเก่า เคยติดตามบิดาของฉงไปเสื่อมาหลายสิบปี

“ท่านเจ้าเมืองสบายดีหรือไม่ขอรับ” ฉงไปเสื่อหลงเอ๋อถามอย่างรู้ความ

“คนแก่อย่างข้าคงไม่อาจสบายได้ หากแผ่นดินยังรุ่มร้อนอยู่เช่นนี้” เจ้าเมืองจิงโจวถอนหายใจเล็กน้อย แล้วก็กลับมายิ้มต่อ

ฉงไปเสื่อหลงเอ๋อไม่เข้าใจที่เจ้าเมืองพูด แต่ก็พยักหน้ารับอย่างมีมารยาท

“ท่านมหาเสนาบดี ข้าคงต้องกลับเมืองจิงโจวก่อน เรื่องทางนี้ลำบากท่านแล้ว” เจ้าเมืองจิงโจวเห็นมหาเสนาบดีพยักหน้าจริงจังก็หันไปมองฉงไปเสื่อหลงอีกครั้ง “รักษาตัวให้ดี ตั้งใจศึกษา วันข้างหน้ายังอีกยาวไกล”

“ขอรับ” ฉงไปเสื่อหลงยืนรอส่งเจ้าเมืองจิงโจวอยู่ข้างกายบิดา

เมื่อเจ้าเมืองจิงโจวออกจากจวนไปแล้ว ฉงไปเสื่อก็เรียกฉงไปเสื่อหลง

ไปที่ห้องหนังสือ

“หลงเออร์ เจ้ารู้หรือไม่ว่าเจ้าเมืองจิงโจ้วมาเมืองหลวงเพราะเหตุผลใด”

“ถูกไม่ทราบขอรับ ขอท่านพ่อโปรดชี้แนะด้วย”

“ไทเฮารับสั่งให้เจ้าเมืองทุกเมืองเก็บภาษีเพิ่มขึ้น จากทุกครึ่งปีเป็นทุกสามเดือน หากเมืองใดจัดเก็บภาษีไม่ได้ ต้องถูกลงอาญา” ฉงไปเฮ้อเป็นห่วงราษฎร บ้านเมืองที่ท่านปู่สร้างขึ้นมากำลังถูกราชวงศ์เฉกกับไทเฮาลั่นอิงทำลาย

“ทำเช่นนั้นราษฎรจะไม่ลำบากแยหรือขอรับ”

“พ่อคงไม่อดทนอีกต่อไปแล้ว”

“แล้วท่านแม่...” ฉงไปเฮ้อหลงพอจะคิดออกแล้วว่าเหตุใดไทเฮาจึงมีรับสั่งเรียกมารดาของเขาเข้าเฝ้า

“พ่อจะส่งคนไปรับแม่ของเจ้าที่ประตูวัง ค็นนี้เจ้ากับแม่ของเจ้าต้องเดินทางออกนอกเมืองหลวง”

“แล้วท่านพ่อเล่าขอรับ”

“พ่อจะอยู่จัดการเรื่องในเมืองหลวง หากทุกอย่างเรียบร้อย พ่อจะไปรับเจ้ากับแม่ของเจ้าด้วยตัวเอง”

ฉงไปเฮ้อหลงไม่ได้ถามสิ่งใดต่อ เขาเข้าใจสถานการณ์ หากเมืองหลวงมีความเปลี่ยนแปลง มารดากับเขาอาจกลายเป็นตัวถ่วงของบิดาได้ บุตรชายตระกูลฉงถูกสอนให้มีความแข็งแกร่งตั้งแต่เล็ก เมื่อต้องอยู่ห่างบิดา เขาก็คือผู้ที่ต้องคอยปกป้องมารดา

รถม้าที่ฉงไปเฮ้อส่งไปรับฮูหยินรอจนถึงยามสี่ เจียววี่อิงก็ไม่ได้ออกจากวัง แผนการส่งคนไปนอกเมืองจึงถูกยกเลิก การประชุมขุนนางเข้าวันต่อมา ไทเฮาทรงประกาศว่าฮ่องเต้ประชวร ไม่สามารถออกว่าราชการได้

ฉงไปเฮ้อร้อนใจ เป็นห่วงความปลอดภัยของอวี่อิง ไทเฮาลั่นอิงคงสืบรู้เรื่องที่ว่าเจ้าเมืองจิงโจ้วมาเมืองหลวง และพระนางคงตัดสินใจใช้อวี่อิงเป็นตัวประกันตั้งแต่แรกแล้ว เขาประมาทเองที่ไม่ทันระวัง

“สั่งให้ทหารปิดประตูเมืองหลวง ห้ามใครเข้าออก จนกว่าพระอาการของฝ่าบาทจะดีขึ้น” ฉงไปเฝ้าสั่งงานอาเทิง หากไทเฮาต้องการต่อรอง เขาก็จะปิดทุกประตูไว้ให้แน่นอน สูดท้ายพระนางก็จะปล่อยอวี้อิงออกมาเอง

เป็นไปตามที่ฉงไปเฝ้าคาดการณ์ไว้ เพียงหนึ่งวันหลังจากประตูเมืองหลวงถูกปิดตาย ไทเฮาก็ปล่อยตัวอวี้อิง

ฉงไปเฝ้าให้เวลนางได้พักก่อนจะส่งนางออกจากเมืองหลวง แต่ภายในคืนนั้นอวี้อิงก็หายตัวไปพร้อมกับฉงไปเฝ้าหลง บุตรชายคนเดียวของเขา

ฉงไปเฝ้าส่งจดหมายลับไปหาเจ้าเมืองจิ้งโจวทันที

เช้าวันต่อมา วังหลวงประกาศการสวรรคตของฮ่องเต้เฉาหวู่ในขณะที่มีพระชนมพรรษาเพียงสิบสามพรรษาเท่านั้น ไทเฮาเปิดเผยแพร่ราชโองการอดีตฮ่องเต้ พระบิดาของฮ่องเต้เฉาหวู่

ราชโองการที่ทำให้ราชสำนักสั่นคลอนมีใจความสำคัญว่า ราชวงศ์เฉายังมีองค์รัชทายาทอยู่นอกวัง คนผู้นั้นก็คือเจ้ออวี้อิง สุหยินของมหาเสนาบดีเรื่องราวในอดีตถูกเปิดเผย เสนาบดีกรมขุนนางรับรู้ความจริงเกี่ยวกับบุตรสาวว่านางคือสายพระโลหิตของอดีตฮ่องเต้ที่เกิดกับหลินเหยา สุหยินของเขาเอง เสนาบดีกรมขุนนางไม่สามารถยอมรับได้ เขาจึงตัดสินใจแขวนคอฆ่าตัวตายในคืนนั้น

“ท่านพ่อ... จากไปแล้วหรือ” อวี้อิงไม่ค่อยได้ใกล้ชิดกับบิดามากนัก แต่เขาก็เป็นบิดาของนางมายี่สิบกว่าปี นางรู้สึกใจหายและเจ็บปวดมาก “แล้วท่านแม่เล่า”

นางก้านล้งไม่ทันได้ตอบ ไทเฮาก็เสด็จเข้ามาเสียก่อน

“เสนาบดีกรมขุนนางไม่ใช่คนที่จะฆ่าตัวตาย หรือเจ้าไม่รู้จักนิสัยของพ่อเจ้า” ไทเฮาหันอิงล่องรู้แผนการยึดอำนาจของฮ่องเต้เฉาหวู่ พระนางจึงลงมือตัดหน้า โดยวางยาพิษฮ่องเต้น้อยอย่างไร้พระเมตตา แล้วนำราชโองการที่เก็บซ่อนไว้ออกมา พระนางว่าราชการหลังม่านมาสิบสามปี หากสุญเสียอำนาจ

ก็หมายถึงชีวิตต้องจบสิ้นลงไปด้วย

“พระองค์หมายความว่าอย่างไร”

ไทเฮาตรัสว่าอวี่อิงคือองค์หญิง และยังบอกแผนการของมหาเสนาบดีเมื่อแปดปีก่อน เขาวางแผนสังหารนางหลังแต่งงาน เพราะเขารู้ว่านางคือสายพระโลหิต

ในคราแรกอวี่อิงไม่เชื่อ เมื่อวานนางกลับจวนไปเพื่อถามจงไปเสื่อด้วยตัวเอง พอนางบอกว่าไทเฮามีราชโองการประกาศแต่งตั้งนางเป็นองค์หญิง เขาทำให้นางผิดหวัง เพราะการแสดงออกของเขาหมายความว่าได้รู้เรื่องนี้อยู่แล้ว

“เวลานี้มหาเสนาบดีกลัวพลาดพลั้งเสียอำนาจให้ข้า เจ้าจับแม่ของเจ้าไปเพื่อข่มขู่เจ้า เจ้าคิดว่าข้าจะยอมอยู่เฉยให้แม่ของเจ้าถูกจับตัวไปหรือ” ไทเฮาหลั่นอิงต้องทำให้เจี๋ยอวี่อิงเชื่อว่าจงไปเสื่อหลอกใช้ความไวใจของซูหยินตัวเองมารดาของเจี๋ยอวี่อิงก็คือน้องสาวแท้ๆ ของไทเฮา การควบคุมพวกนางไม่ใช่เรื่องยากเท่าไรนัก

“หม่อมฉันจะไปพูดกับเขาเอง” อวี่อิงไม่เชื่อว่าการเป็นสามีภรรยามาแปดปีจะไม่มีคามหมายใดกับเขา

“หากเจ้าออกจากวังหลวง มหาเสนาบดีก็จะสังหารเจ้าทันที หรือเจ้าไม่รู้ว่าคุณวางแผนใดมาตลอดหลายปี” ตระกูลจงมากด้วยอำนาจและกำลังทหารที่เพียงพอต่อการก่อกรรม

อวี่อิงยังคงไม่เชื่อ นางต้องออกจากวังหลวง แต่จะปล่อยให้จงไปเสื่อหลงอยู่ในวังหลวงตามลำพังไม่ได้ ไทเฮาร้ายกาจเพียงใดนางรู้ดี การที่นางพาบุตรชายเข้าวัง เพราะไทเฮาจับมารดาของนางที่เป็นน้องสาวแท้ๆ ของพระนางเองไปขังไว้ในคุกหลวง พอนางเข้าวัง ไทเฮาก็ปล่อยตัวมารดา ว่าไม่กี่ชั่วยามหลังจากนั้นก็มีคนส่งข่าวมารายงานว่าบิดาฆ่าตัวตาย มารดาหายตัวไป เรื่องนี้ชวนให้สงสัยนัก

“พรุ่งนี้หม่อมฉันจะเรียกหัวหน้าองครักษ์มาเพคะ”

“อ้อ... อย่าห่วงเลย เวลานี้มหาเสนาบดีต้องการตัวประกัน มารดาของ

เจ้ายังคงปลอดภัย”

“เพคะ” อวีอิงรอนจนไทเฮาเสด็จกลับไปแล้ว นางจึงบอกแก่ชั้นที่ว่า จะเข้านอน คงไปเสื่อหลงถูกจับแยกตำหนัก คืนนี้นางจะแอบพาเขาออกไป โดยใช้นางกำนัลที่ยอมทรยศไทเฮาเป็นคนดูต้นทาง

ประเด็นด้านหลังวัง ยามสาม

รถม้าวิ่งไปตามถนน รอบด้านไร้ผู้คน แต่คนบังคับรถม้าต้องหยุดม้ากะทันหัน เพราะด้านหน้ามีคนผู้หนึ่งนอนขวางอยู่ ภายใต้แสงสลัวจากโคมไฟมองไม่ชัดเจนว่าเป็นผู้ใด

อวีอิงลูบปลอบบุตรชายที่กำลังหลับ แล้วกระซิบถามคนบังคับรถม้าเสียงเบา “มีเรื่องอะไร”

“มีคนนอนขวางทางอยู่ขอรับ”

อวีอิงโผล่หน้าไปดูด้านนอก แล้วนางก็เห็นว่าคนที่นอนอยู่กลางถนนคือมารดา นางรีบก้าวลงจากรถม้าอย่างร้อนใจ

“อย่าไปขอรับ อันตราย” คนบังคับรถม้าเข้าไปขวางทางอวีอิง

“ปล่อยข้า” อวีอิงเห็นมารดาตื่นขึ้นและกำลังจ้องมองมาทางนาง ขณะที่มารดากำลังจะลุกเดินมาหานาง ทำธนูก็พุ่งเข้าใส่ ไม่มีที่ใดให้หลบ “ท่านแม่!”

“หนีเถอะขอรับ เราต้องรีบหนีกันแล้ว” คนบังคับรถม้าจุกตัวอวีอิงให้ถอยหลัง

อวีอิงรำให้ เห็นมารดาถูกลูกธนูโจมตีและล้มลงอย่างรวดเร็ว “ท่านแม่! ไม่นะ ปล่อยข้า! ท่านแม่” อวีอิงตื่นนอนอย่างเจ็บปวด ลูกธนูก็ไล่ต้อนนางไม่หยุดหย่อน

คนบังคับรถม้าพาอวีอิงเดินถอยหลังไปเรื่อย ๆ

อวีอิงชูกคิดถึงบุตรชายที่ยังอยู่บนรถม้า “ไม่นะ หลงเออร์ หลงเออร์ ตื่นเร็วเข้าหลงเออร์ เจ้าปล่อยข้าเดี๋ยวนี้”

แต่คนบังคับรถม้าเหมือนไม่ได้ฟังที่อวีอิงพูด

หัวใจของอวีอิงปวดร้าว นางเสียมารดาไปแล้ว จะเสียนบุตรชายอีกไม่ได้
“ตื่น! หลงเออร์ลูกแม่ ได้โปรด”

ที่รอดมาได้ คงไปเชื่อหลงออกมาเพราะได้ยินเสียงมารดาเรียก เขาหันหน้า
ไปตามที่ได้ยินเสียง จึงไม่ทันหลบลูกธนูที่พุ่งเข้าใส่ทางด้านหลัง

“ไม่!” เสียงร่ำไห้ของอวีอิงค่อยๆ ไกลออกไป นางเห็นบุตรชายจ้องมอง
นางขณะที่ล้มลง หัวใจของอวีอิงแหลกสลาย

จงไปเชื่อมาช้าไป เขาหลงจากหลังม้า แล้วก้าวเข้าไปหาร่างไร้ลมหายใจ
ของบุตรชายเพียงคนเดียวอย่างคนไร้สติ จงไปเชื่อหลงอายุแค่เจ็ดขวบเท่านั้น
ยังต้องเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ไม่ควรหยุดอยู่เพียงเท่านั้น มองไปหน้าที่มีส่วนคล้าย
เขากับอวีอิง รอยยิ้มและเสียงหัวเราะปรากฏขึ้นในความทรงจำของจงไปเชื่อ
เสียงท่อกกลอนแสนไพเราะของเขาอีกเล่า อาหารที่เขาชอบกินมีไม่กี่อย่าง ล้วน
เป็นอาหารเรียบง่าย

“หลงเออร์...” จงไปเชื่อหัวใจแตกสลาย ดวงตาสองข้างแดงกำ เขาอุ้ม
ร่างบุตรชายขึ้นมา

อาเหิงวิ่งมาช่วยแต่ถูกห้ามไว้ “ได้เท่า...”

“เจ้าพาร่างของฮูหยินหลันเหยากลับไปให้ตระกูลเจี๋ย ส่งจดหมายไป
แจ้งเจ้าเมืองจิงโจวให้เตรียมพร้อมไว้”

“ขอรับ” อาเหิงมองด้านหลังของมหาเสนาบดีพร้อมกำมือแน่น ไทเฮา
หลอกให้มหาเสนาบดีนำคนไปช่วยฮูหยินที่ประตูเมืองอีกฝั่ง กว่าจะรู้ว่าเป็น
แผนลวง คุณชายก็...

วังหลวง

เมื่ออวีอิงฟื้นขึ้นมา นางก็เริ่มจำเหตุการณ์ได้ “ไม่นะ ท่านแม่ หลงเออร์”
นางพยายามจะลุกจากเตียง แต่ถูกนางกำนัลเข้ามาจับไว้

ทันใดนั้นไทเฮาก็เสด็จเข้ามา “หากเจ้าเชื่อฟังข้าตั้งแต่แรกคงไม่เกิดเรื่อง

นำเค้กร้าเช่นนี้ สายไปเสียแล้ว มหาเสนาบดีกำลังรวบรวมกำลังทหารมาโจมตีเมืองหลวง เขารู้ฐานะของเจ้ามาตลอด แม้แต่บุตรชายของตัวเองยังฆ่าได้ เจ้ายังจะกลับไปหาเขาอยู่หรือ”

อวีอิงกำมือแน่น หัวใจของนางไม่เหลือให้เจ็บปวดอีกแล้ว มันเหลกสลายไปตั้งแต่เห็นบุตรชายล้มลงแล้ว “ท่านโกหก”

ไทเฮาหัวเราะในลำคอ “ทหาร นำลูกธนูเข้ามา”

อวีอิงเห็นทหารองครักษ์นำธนูดอกหนึ่งเข้ามา เขาแสดงให้เห็นความพิเศษของธนูดอกนี้

ไทเฮาชี้ให้นางดู “ธนูเป็นของกองทัพตระกูลฉง ยังไม่ชัดเจนอีกหรือ”

ไม่... เขาไม่มีวันทำร้ายหลงเออร์” อวีอิงส่ายหน้าปฏิเสธในใจ

ไทเฮายื่นกระดาษแผ่นหนึ่งให้นางอ่าน

อวีอิงไล่สายตาอ่านตั้งแต่ต้นจนกระทั่งถึงบรรทัดสุดท้าย เร็วแรงนางหมดลงทันที “เป็นไปได้ไม่ได้...” อวีอิงพึมพำออกมา

“เจ้าจงจำลายมือและตราประทับได้ สายลับของข้าซึ่งมาได้ฉบับเดียว แต่ก็เพียงพอให้เจ้าเข้าใจสถานการณ์ได้มากขึ้นกระมัง”

“ไม่...” อวีอิงยังไม่อยากเชื่อ แต่ลายมือเป็นของจงไปเฮ้อ ตราประทับก็เป็นของเขา กระดาษแผ่นนั้นเขียนไว้ว่าให้กำจัดนางกับลูกคนที่ที่ออกจากวังเพื่อป้องกันไม่ให้ไทเฮาใช้นางกับลูกเป็นเครื่องมือในการยึดอำนาจอีกครั้ง

“แปดปีที่เจ้าอยู่กับเขา คงคิดว่าเขารักเจ้าอย่างแท้จริง แต่บุรุษตระกูลฉงไม่เคยรักผู้ใดอย่างแท้จริง พวกเขารักแต่อำนาจ หากเจ้ายังไม่เชื่อ รอดูอีกไม่เกินสามวัน จะมีกองทัพใหญ่มาล้อมเมืองหลวง” ไทเฮารู้ว่าความเจ็บปวดของอวีอิงในตอนนี้นำให้นางอ่อนแอ หากเพียรเติมเชื้อไฟ มีหรือที่ไฟแค่นั้นจะไม่ลุกลามไหม้ขึ้นมา

สอง

จงรักขำให้ลึกซึ้งในทุกชาติกัพ
จงเจ็บปวดเพื่อขำเพียงผู้เดียว

จวนมหาเสนาบดี

“วังหลวงเตรียมกำลังป้องกันแน่นหนา ไทเฮาสีบรู้ว่ากองกำลังนอกเมืองเคลื่อนไหวแล้ว” เสนาบดีกรมอาญาเป็นห่วงจิตใจของมหาเสนาบดี

จงไปเฮอรออวี่อิงมาสามวันแล้ว ร่างของบุตรชายยังอยู่ในจวน นางไม่คิดจะมาส่งบุตรชายเป็นครั้งสุดท้ายหรือ สองมือกำแน่นจนเส้นเลือดปูดโปน “ขำจะรอนาง” เขาจะรอต่อไป

“แต่ว่า...” เสนาบดีกรมอาญาถอนหายใจออกมา หากรอต่อไปไทเฮาจะพ่ายแพ้โดยง่ายหรือ พระนางคงคิดแผนมาป้องกันหรือหาทางรอดได้ กองทัพรออยู่ที่นอกเมืองหลวง ขอเพียงมหาเสนาบดีมีคำสั่งก็บุกโจมตีได้ทันที

จงไปเฮอรอจนถึงวันที่เจ็ด จึงตัดสินใจยกทัพบุกวังหลวง เขาได้พบอวี่อิงในที่ที่สุด นางยืนอยู่ข้างไทเฮา มองเขาจากกำแพงวังหลวงด้วยสายตาแห่งความเจ็บปวด

ครึ่งเดือนต่อมา เจี้ยอวี่อิงได้รับราชโองการพระราชทานนามว่าเฉาอิง จัดพิธีขึ้นครองบัลลังก์ท่ามกลางขุนนางที่เหลืออยู่เพียงครึ่ง

มหาเสนาบดีถูกปลด เวลานี้รอจักรพรรดินีประกาศลงอาญาในโทษฐานกบฏ ขุนนางฝ่ายซ้ายของมหาเสนาบดีแตกแยก มีทั้งคนทรยศและคนที่หลบหนี ตระกูลฉงครึ่งหนึ่งถูกประหาร อีกครึ่งถูกส่งไปเป็นทาสที่ชายแดน

จักรพรรดินีเสด็จไปที่คุกใต้ดินนอกเมืองเป็นสถานที่แรกหลังขึ้นครองบัลลังก์ ความเจ็บปวดของนางต้องมีคนชดใช้ นางหวังเหลือเกินว่านางจะไม่นำทัพบุกวังหลวง แต่เขาทำให้นางผิดหวัง แม้แต่ตอนที่เขาพาแม่ นางยังเป็นคนสอบสวนด้วยตัวเอง เจ้าเมืองจิ้งโจว ผู้เป็นทั้งบิดาคนที่สองและสหายผู้รู้ใจของเขา ยอมสารภาพว่าฉงไปเฮ้อหลอกใช้นางมาตลอดแปดปี เขาไม่เคยรักนางเลย

เขาไม่เหมือนนบุรุษผู้ทรงอำนาจอีกแล้ว ไม่เหมือนนบุรุษที่อดอ้อนหยอดคำหวานข้างหญิงอีกต่อไป อารมณ์ปกคลุมร่างกายเต็มไปด้วยคราบเลือดแห้งกรัง

“คำสารภาพไม่จำเป็นอีกแล้ว” จักรพรรดินีตรัสกับนักโทษผู้นั้น

ฉงไปเฮ้อตัดสินใจผิดที่เชื่อใจนาง เขาทำให้หลายร้อยชีวิตต้องตาย นางไม่เชื่อวี่อิงของเขาอีกต่อไปแล้ว น่าขันลึนดีที่เขายังยอมมอบหัวใจให้นางอยู่

“ข้าจะไม่ฆ่า แต่ข้าจะปล่อยให้ท่านทรمانยิ่งกว่าตาย ท่านกล้าพรากรมหายใจของท่านแม่ ท่านบังอาจพรากรมหายใจของลูกชายข้า ลูกชายที่น่ารักของข้า”

เปล่าประโยชน์ที่จะอธิบาย ที่กำแพงวังหลวง ฉงไปเฮ้อตะโกนบอกนางว่าไม่ใช่เขา แต่นางไม่เคยได้ยิน เพราะหัวใจที่เหล็กสลายของนาง แล้วเขาเล่าเขาไม่ใช่บิดาของฉงไปเฮ้อหลงหรือ เขาไม่มีหัวใจให้เหล็กสลายหรือ ทันทีที่รู้ว่าบุตรชายจากไปแล้ว เขาแทบคลั่ง เขานำกำลังทหารบุกวังหลวง แต่นางกลับโทษว่าเป็นความผิดของเขา เขาสูญเสียทุกอย่างภายในคืนเดียว เพราะนางให้สัญญาว่าจะไม่ขึ้นครองบัลลังก์

อวี่อิงเงยหน้าเพื่อห้ามน้ำตาที่เริ่มไหลริน นางหันหลังให้เขาอย่างไร้เยื่อใย “จงสำนึกความผิดของท่านให้สาสม”

แล้วนางก็เดินจากไป ไม่เคยย้อนกลับมาอีก จนกระทั่งล่วงเลยไปสิบปี

จักรพรรดินีเสด็จไปที่คุกกี้ใต้ดินอีกครั้งหลังจากผ่านไปสิบปี

หัวใจของนางที่เคยแตกสลาย บัดนี้เจ็บปวดขึ้นมาอีกครั้ง เขาคงไม่ให้อภัยนาง เพราะแม่แต่นางเอง ก็ไม่ต้องการอภัยให้ตัวเอง

“เปิดประตู”

ในความมืดมิดที่มุ่มอับแสง มีบุรุษร่างผอมนอนขดตัวอยู่ ผมและหนวดยาวพันกันยุ่ง เสื้อผ้าขาดและเก่ากลมกลืนไปกับกลิ่นอับฉุนขึ้นจมูก มองรอบบริเวณ ไม่น่าเชื่อว่าสถานที่นี้จะมีผู้ใดอาศัยอยู่ได้

ทหารเข้าไปตัดโซ่คล้องประตูเหล็ก ประตูที่ไม่ได้เปิดมาสิบปี ทหารสองนายเข้าไปพุงบุรุษร่างผอมขึ้นมา เขาไม่มีแรงพอที่จะยืนเอง เมื่อทหารลากพาเขาออกจากคุกกี้ใต้ดิน แสงแดดจ๋าก็ทำให้เขาสบตาจนไม่อาจลืมขึ้นได้

“หมอหลวง รีบเข้าไปดูอาการให้เขา หากเขาเป็นอะไรไป พวกเจ้ากับครอบครัวก็อย่าหวังรอดไปได้”

หมอหลวงสามคนไม่มีเวลาลังเล พวกเขาช่วยกันตรวจดูอาการของบุรุษที่ไม่น่าจะมีชีวิตรอดมาได้

จงไปเชื่อไม่เคยลืมเสียงของนาง สายตาของเขายามนี้ยังมองสิ่งใดไม่ชัด ภาพนางเบื้องหน้าจึงเลื่อนรางคล้ายหมอกควัน ก็ปีแล้วที่เขาไม่ได้ยินเสียงนี้ เขาใช้ทุกวิธีเพื่อให้ตัวเองมีชีวิตรอด จงไปเชื่อไม่เคยลืมตาบที่เปื้อนเลือดที่ห้องร่วมรบของตัวเอง หากเขาเป็นนาง จะไม่มีวันปล่อยให้คนที่สูญเสียทุกอย่างมีชีวิตรอดเด็ดขาด

จงไปเชื่อพื้นขึ้นมาอีกครั้งก็พบว่าตัวเองนอนอยู่บนเตียงสะอาด ภายในห้องมีกลิ่นหอมจางๆ ทำให้เขานึกถึงกลิ่นอับขึ้นขึ้นมา ขณะที่เขาคิดทบทวนเรื่องต่างๆ ก็มีความอบอุ่นหนึ่งโอบกอดเขาอยู่

“ไปเชื่อ ข้าขอโทษ”

จงไปเชื่อขยับสายตามองคนที่กำลังกอดเขา นางละเมอหรือตั้งใจกัน

แน่ เขาพยายามจะขยับกาย แต่ไร้เรี่ยวแรง ต้องยอมแพ้แล้วนอนหนึ่งๆ
อวี๋อิงตื่นขึ้นมา นางกำลังจะตรวจสอบว่าเขายังหายใจอยู่หรือไม่ ก็เห็น
เขาลืมตามองนางอยู่ นางพูดสิ่งใดไม่ออกไปชั่วขณะ

“น้ำ...”

อวี๋อิงเหม่อมองชั่วครู่ พอรู้ตัวว่าต้องทำสิ่งใด จึงลุกจากเตียงไปรินน้ำ
มาให้เขา

เขาไม่ได้ปฏิเสธที่นางป้อนน้ำให้อวี๋อิงจึงค่อยเบาใจไปหนึ่งส่วน “หมอ
หลวงยังไม่แนะนำให้ท่านกินอาหารหนัก ข้าเลยสั่งให้ห้องเครื่องเคี้ยวน้ำซุปกับ
ต้มโจ๊กให้ท่านแล้ว”

จงไปเหยียดน้ำเสร็จก็ไม่ได้ตอบนาง เขาอนมองเพดาน สายตาว่างเปล่า
อวี๋อิงถอนหายใจออกมา นางเข้าใจความรู้สึกของเขาดี

ใช้เวลาถึงหนึ่งปีจึงไปเหยียดจึงกลับมาเดินได้เหมือนคนปกติ ทุกวันหมด
ไปกับการดื่มยาและฟังนางอ่านหนังสือ น่าแปลกที่หนึ่งปีมานี้เขาไม่ได้พบ
ไทเฮาเลย

“ไปเหยียด ข้าเรียกตัวบุตรสาวคนเดียวของอดีตเจ้าเมืองจิ้งโจวมาแล้ว นาง
จะได้รับการดูแลอย่างดี ข้ายกเลิกคำสั่งเนรเทศ พวกเขาเหล่านั้นจะได้กลับมา
บางคนก็กลับมาแล้ว หากท่านต้องการพบพวกเขา ข้าจะพาพวกเขาเข้ามาใน
วัง” อวี๋อิงไม่สามารถย่อนกลับไปแก้ไขอดีตได้ นางจึงอยากทดแทน แม้เรื่อง
ที่เกิดขึ้นไม่มีสิ่งใดทดแทนได้ก็ตาม

จงไปเหยียดยื่นมือไปจับมือของนางไว้ เขาเห็นนางเงยหน้าขึ้นมาแล้วแสดง
อารมณ์หลากหลาย สายตาของนางเต็มไปด้วยความรู้สึกผิด นางควรรู้สึกผิด
“อย่าทำให้ตัวเองลำบากเลย”

“ไปเหยียด เพื่อท่านแล้ว ข้าสามารถทำได้ทุกอย่าง”

“อิงเออร์ ข้าไม่อยากจะอยู่ในวัง”

นางไม่แปลกใจ หากเขาไม่อยากจะอยู่ในวัง อวี๋อิงพยายามหันหน้าตา

แล้วแต่ยังมีน้ำตาหยดหนึ่งไหลออกมาจากหน่วยตา หนึ่งหยดก็กลายเป็นหลายหยด และติดตามกันมาเป็นสาย นางนั่งหันหลังให้เขา ไม่กล้าเผชิญหน้า

จงไปเชื่อจับไหลของนางให้หันหน้ามาหาเขา สายตาของนางดูจริงจังมากเกินไป เขาไม่อาจทนดูต่อไปได้ จึงก้มลงจูบนาง

จุมพิตดูตื้นตื้นเริ่มร้อนแรงขึ้น ร่างกายขยับเข้าหากันอย่างเป็นธรรมชาติ อารมณ์ถูกปลดปล่อยออกทีละชิ้น ปลายนิ้วสากล้วงลึกสัมผัสลุ่มบนบีบเคล้นร่างบางบิดไปมาด้วยความทรนทานปนสุขสม

จงไปเชื่ออุ้มนางขึ้นแนบอก สายตาไม่ละจากดวงตาคู่งาม

ยามแผ่นหลังสัมผัสที่นอนเย็นๆ นางสะดุ้งเล็กน้อย เปิดโอกาสให้เขาได้ถอดเอื้อมของนางแล้วโยนลงจากเตียง เนินอกไร้อาการปกปิด กระตุ้นอารมณ์ดิบเถื่อนของบุรุษ

อวี่อึ้งรู้สึกโบทันร้อนผ่าว ขณะที่เขายืนถอดกางเกงตัวใน นางหันหน้าหนีก่อนที่กางเกงตัวสุดท้ายของเขาจะร่วงลงบนพื้น

จงไปเชื่อป็นขึ้นเตียงแล้วทาบทับแนบชิด นางสะดุ้งเฮือกไม่กล้าสบตา

“อิงเออร์ จูบซ้ำ”

เสียงคำสั่งออกไปทางเผด็จการ ไม่ต้องการคำปฏิเสธ อวี่อึ้งลังเล เขาจึงเลื่อนมือข้างหนึ่งให้ต่ำลงแล้วเริ่มรูดลำ นางขยับสะโพกตามนิ้วของเขาอย่างควบคุมตัวเองไม่ได้ เขาออกคำสั่งอีกครั้ง “จูบซ้ำ”

อวี่อึ้งถูกเขาทรนทาน จึงไม่อาจเมินเฉยต่อคำสั่งของเขา นางรวบรวมความกล้าแล้วยกศีรษะขึ้น ริมฝีปากแตะกันแผ่วเบา

เขาส่งเสียงไม่พอใจ นางจึงจูบอีกครั้ง คราวนี้ไม่ใช่แตะกันแผ่วเบาแล้ว นางทำให้เขาครางต่ำอย่างพึงพอใจได้

จงไปเชื่อมอบสิ่งที่นางต้องการ

จักรพรรดินีประกาศอภัยโทษให้อดีตมหาเสนาบดี และคืนตำแหน่งเดิมให้เขา จงไปเชื่อจึงออกจากวังหลวงไปอยู่จวนใหม่ที่จักรพรรดินี

พระราชทานให้

ทุกสิบวันอวี๋อิงจะออกจากวังหลวงในยามจื่อ¹ และกลับก่อนยามอิน²
สถานที่ที่นางไปก็คือจวนมหาเสนาบดี

ภายในห้องนอนใหญ่ อวี๋อิงนอนหลับอยู่บนเตียง โดยมีฉงไปเฝ้าหนึ่ง
เฝ้าจับมือนางไม่ห่าง

คนผู้หนึ่งค่อยๆ ก้าวแผ่วเบาเข้ามาใกล้เตียง แล้วคุกเข่าลง

“ลุกขึ้น” ฉงไปเฝ้ามองใบหน้าของนางอีกครั้งก่อนจะหันไปมองผู้มาใหม่
“อีกเจ็ดวันจักรพรรดินีจะอยู่เฝ้าคืนข้ามปีที่ตำหนักใหญ่ ข้าจะอยู่ข้างกายนาง
ในฐานะมหาเสนาบดี”

“ใต้เท้าโปรดวางใจ คนของเราแฝงตัวอยู่ในวังหลวงมากกว่าครึ่ง ทหาร
ของจักรพรรดินีต้องพ่ายแพ้อย่างแน่นอนขอรับ” สิบปีที่ผ่านมา คนของมหา
เสนาบดีไม่ได้แตกแยกเหมือนที่ผู้คนภายนอกเข้าใจ พวกเขาอดวันแก่แค้น
อยู่ในเงามืด

ฉงไปเฝ้ามอบป้ายสั่งการทหารให้คนผู้หนึ่ง พอคนผู้หนึ่งถอยออกไป เขา
ก็ขึ้นไปนอนข้างๆ นาง ดูเหมือนนางจะผอมลง ยานอนหลับคงอยู่ได้อีกราว
หนึ่งชั่วยาม กว่านางจะตื่นทุกอย่างก็เตรียมรอนางไว้หมดแล้ว

นางก็กบบริเวณไท่เฮาหลังจากรู้ว่าถูกไท่เฮาหลอก นางคิดว่ายังไม่สาย
เกินไป ตราบใดที่เขายังไม่ตาย แต่นางคิดผิด ฉงไปเฝ้าของนางคนนั้นได้ตาย
ไปตั้งแต่เมื่อสิบปีก่อนแล้ว

วันขึ้นปีใหม่ มหาเสนาบดียึดอำนาจ ปลดจักรพรรดินี และส่งนางไป
ที่คุกใต้ดิน สถานที่ที่เขาคุ้นเคยมาตลอดสิบปี

ฉงไปเฝ้าประกาศตั้งราชวงศ์ใหม่ แต่งตั้งบุตรสาวอดีตเจ้าเมืองจิ้งโจว

¹ ในยุคจินโบราณ เรียกช่วงเวลาระหว่าง 23.00 น. - 24.59 น. ว่า ยามจื่อ

² ในยุคจินโบราณ เรียกช่วงเวลาระหว่าง 03.00 น. - 04.59 น. ว่า ยามอิน

เป็นสองเฮา ฮ่องเต้พระองค์ใหม่เสด็จไปที่คุกใต้ดินอีกครั้ง หลังออกจากที่นั่น มาห้าปี

นางนั่งอยู่บนพื้นเย็นๆ ริมฝีปากซีดเซียว ใบหน้าขาวไร้ชีวิตชีวา สายตามองไปยังมุมมืดที่สุดในคุกใต้ดินนี้ นางไม่เคยลืมคืนข้ามปีคืนนั้น

เขายืนอยู่ข้างนาง ขณะที่ทหารบุกเข้ามา นางจับมือเขาไว้แน่น รู้สึกปลอดภัยเมื่อมีเขาอยู่เคียงข้าง ทว่า... เขากลับปล่อยมือ แล้วหันมาเผชิญหน้ากับนาง วาจาและสายตาของเขาเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง ทุกคำคืนของพวกเขากลายเป็นฝันตื่นหนึ่ง ฝันที่นางไม่อยากจะตื่นตลอดไป

“ข้าได้ตายไปนานแล้ว เจ้าควรรู้ดีที่ที่สุด” ฉงไปเฮ้อไม่ได้มองใบหน้าของนาง เขามองมือสองข้างที่เคยนุ่มเนียนนำสัมผัส บัดนี้กลับเต็มไปด้วยบาดแผลที่แห้งและแตก มือของนางสั่นไม่หยุด

อ้ออิงพยักหน้าอย่างเหม่อลอย ถูกแล้ว นางควรรู้ดีที่ที่สุด

ฮ่องเต้เสด็จกลับไปนานแล้ว นางก็ยั้งนั่งอยู่ที่เดิม มีอคู่หนุนไม่เคยหยุด

สั่น

ฉงไปเฮ้อสะดุ้งตื่นขึ้นมา เขากำลังจะหันไปโอบกอดคนด้านข้าง ก็พบแต่ความว่างเปล่า เสียงถอนหายใจแผ่วเบาดังขึ้น

หัวหน้าชั้นที่รออยู่ด้านนอกมาครึ่งชั่วยามแล้ว ฝนกำลังตกหนัก

เมื่อฮ่องเต้ตื่นบรรทม และสวมฉลองพระองค์เรียบร้อย หัวหน้าชั้นที่ก็กล่าวรายงาน

“ฝ่าบาท อดีตจักรพรรดินีใช้มีดสั้นที่แอบซ่อนไว้... แทะหัวใจตัวเอง... สิ้นใจแล้วพะยะค่ะ”

เกิดความเจ็บขึ้น จะว่าเจ็บบริบทก็ไม่ถูกนัก เพราะยังได้ยินเสียงฝนตก ฮ่องเต้ประทับนั่ง ทอดพระเนตรสายฝนด้านนอก ลึกลงไปในพระทัย เย็นเยือกกว่าน้ำฝนในเวลานี้อีกกระมัง หากว่ามีผู้ที่สามารถสัมผัสได้

ฉงไปเฮ้อกำมือแน่น จ้องมองเศษผ้าบนโต๊ะ บนพื้นผ้ามีอักษรเลือด

เขียนอยู่ ลายมือไม่หนักแน่น เพราะมือของคนเขียนมืออาการสั้น

‘จงรักขำให้ลึกซึ้งในทุกชาติภพ จงเจ็บปวดเพื่อขำเพียงผู้เดียว’

จงไปเชื่อหัวเราะออกมา หัวเราะอยู่เช่นนั้น เพราะไม่รู้จะอย่างไรกับ หัวใจที่แตกสลายอีกครั้งของตัวเอง

ไทเฮาสะดั่งตื่น มีเหงื่อซึมเต็มหน้าผาก พระนางถอนหายใจแล้วลุก
นั่ง จ้องมองมือของตัวเอง มันกำลังสั้นหรือไม่สั้น พระนางก็มองไม่ออก เหตุใดความฝันจึงชวนให้เจ็บปวดนัก เรื่องราวนั้นเกิดขึ้นจริง หรือเป็นเพียง จินตนาการที่พระนางสร้างขึ้นเอง

ไทเฮาหล่นอิงบรรทมไม่หลับอีก จึงเรียกให้นางกำนัลเข้ามา ดูเหมือนว่าจะถึงยามเฆมา³ แล้ว

ผ่านไปครึ่งวัน ไทเฮาก็ล้มฝันร้าย คล้ายไม่เคยฝันถึง เพราะพระนาง มีเรื่องให้ครุ่นคิดมากพอแล้ว

³ ในยุคจีนโบราณ เรียกช่วงเวลาระหว่าง 05.00 น. - 06.59 น. ว่า ยามเฆมา

สาม อวีอิง

เฮอะๆ น่าซึ้งยิ่งนัก ผู้อื่นข้ามมิติเวลามาเป็นของเธอผู้ดงามล่มเมือง พระชายาผู้เก่งกาจความสามารถเหนือผู้ใด ฮูหยินผู้เยาว์วัยน่ารัก ส่วนตัวข้าข้ามมิติมาเป็นไทเฮาหลังนง อายุห้าสิบแปดปี นับวันถอยหลัง รอเกษียณอายุราชการได้เลย

นามของข้าคืออวีอิง คล้ายกับไทเฮาผู้น้อยที่น่าประหลาด

ไทเฮาหลังนงรั้งตำแหน่งไทเฮามาสิบสามปี กุมอำนาจเหนือบัลลังก์มังกร ออกกว่าราชการแทนฮ่องเต้เฉาหวู่ ที่มีพระชนมพรรษาเพียงสิบสามพรรษาเท่านั้น พระนางคงโหดเหี้ยมมาก ดูได้จากการแสดงออกถึงความหวาดกลัวของข้ารับใช้ได้อย่างชัดเจน

ชีวิตที่ผ่านมาของไทเฮาผู้นี้ข้าไม่รู้ ชีวิตของข้านับจากวันนี้ ข้าก็ไม่สามารถล่วงรู้ได้

“ไทเฮาเพคะ มหาเสนาบดีขอเข้าเฝ้าเพคะ” นางกำนัลสูงวัยผู้นี้มีนามว่าอะไร อวีอิงยังจำไม่ได้ แต่นางคือคนที่รู้เรื่องของไทเฮาดีที่สุดในประมานคราได้ ว่าอยู่ด้วยกันมานาน อาจจะต้องตั้งแต่มก่อนข้าวัง

“ให้เข้ามา” อวีอิงเอ่ยเสียงสุกม่น่าเกรงขาม แสดงเป็นไทเฮาวยไกล้

เกษียณได้อย่างแน่นอนไร้ที่ติ

มหาเสนาบดีจึงไปเสด็จเข้ามาด้วยท่าทางองอาจและไร้ซึ่งความเกรงกลัว

การถวายพระพรก็ทำเพียงก้มศีรษะซึ่งดูคล้ายพยักหน้าทักทายกันเท่านั้น กฎธรรมเนียมได้ลุล่วงอยู่หลังคำว่าขั้วอำนาจ ต่างคนต่างกุมอำนาจอยู่คนละฝั่ง การแสดงละครว่าเคารพซึ่งกันนั้นไม่จำเป็น เพราะรู้กันทั้งแผ่นดินว่าไทเฮาไม่ยอมปล่อยอำนาจ มหาเสนาบดีต้องการยึดอำนาจ ประกาศเป็นศัตรูกันอย่างตรงไปตรงมา ไม่มีอ้อมค้อม แม่ว่ายนานวันอำนาจของไทเฮาจะยิ่งเสื่อมถอยก็ตาม แต่ดูเหมือนพระนางจะไม่ยอมแพ้โดยง่าย

“หากไทเฮาต้องการควบคุมกองทหารองครักษ์ ก็ต้องปล่อยมือจากกองกำลังเกราะเงิน” มหาเสนาบดีเอ่ยเสียงเข้ม มองหาความเคารพในน้ำเสียงไม่พบแม้แต่น้อย

“มหาเสนาบดี ท่านเป็นมหาเสนาบดีหรือเป็นช่องเต้กันแน่” อวี้อิงระมัดระวังไม่เผยพิรุณ หากให้ใครจับผิดได้ว่าวิญญูณในร่างไทเฮาไม่ใช่ไทเฮา โทษอาญาหลอกหลวงเบื้องสูงคือตัดศีรษะ แต่ในเรื่องเหนือจินตนาการเช่นนี้อาจถูกเผาทั้งเป็นกระมัง แค่คิดก็สยดสยองแล้ว

“กระหม่อมไม่เข้าใจที่ไทเฮาตรัส” จึงไปเสด็จก้าวขึ้นมานั่งในตำแหน่งมหาเสนาบดีตั้งแต่อายุได้ยี่สิบปี เขาคือผู้นำขุนนางฝ่ายซ้ายและควบคุมกองกำลังนับแสน ปกครองและควบคุมราชสำนักด้วยความฉลาดมากแผนการและมีไหวพริบเป็นเลิศ ทั้งยังเด็ดขาดและไร้ความปรานีต่อผู้ทรยศ

“ท่านควรรู้ว่าตัวเองอยู่ในฐานะใด แผ่นดินนี้เป็นของช่องเต้ ทุกสิ่งบนแผ่นดินนี้ก็เป็นที่ของช่องเต้ หรือใจท่านคิดเป็นอื่นเล่า” สามเดือนแล้วที่วิญญูณของอวี้อิงเข้ามาอยู่ในร่างของไทเฮา นางปรับตัวและกลายเป็นไทเฮาอย่างสมบูรณ์

“กระหม่อมไม่ได้มาเพื่อถกเถียงกับพระองค์ แต่อยากจะทำลอบตีความ

ทรงจำของพระองค์ว่ากองทัพนอกเมืองหลวงจำนวนห้าหมื่นนั้นเป็นของตระกูลฉง ทหารที่เฝ้าชายแดนสองแสนนายก็เป็นของตระกูลฉง นั่นคือข้อตกลงตั้งแต่ต้น มีเพียงบัลลังก์ที่เป็นของราชวงศ์เฉา หากราชวงศ์เฉาไม่เชื่อใจตระกูลฉง พวกเราทุกคนก็ต้องจากไป” ฉงไปเสื่อเอ่ยเตือนไทเฮา คำว่าจากไป อีกนัยหนึ่งคือการหันหลังให้ราชวงศ์ เฉลือว่าราชวงศ์เฉาไม่มีกำลังทหารของตระกูลฉงปกป้อง บัลลังก์ก็จะกลายเป็นเพียงที่นั่งธรรมดาที่ไม่ว่าผู้ใดต้องการ หากมีกำลังทหารมากพอก็สามารถนั่งได้

ไทเฮาผู้นี้เคยขัดข้อกับเขามาตลอดสิบสามปี ขุนนางฝ่ายซ้ายสนับสนุนให้เขากำจัดพระนางพร้อมขุนนางฝ่ายขวา แต่เขาไม่ต้องการให้เกิดสงครามกลางเมือง อันจะนำแต่ความทุกข์ยากไปสู่ราษฎร ปล่อยให้พระนางได้มีโอกาสแก่ชราและสิ้นลมหายใจไปเอง

ฮ่องเต้พระองค์ก่อนสวรรคตในขณะที่พระโอรสเพียงองค์เดียวมีพระชันษายังไม่ถึงหนึ่งพรรษา ทรงมีราชโองการให้ไทเฮาหลั่นอิงเป็นผู้สำเร็จราชการ จนกว่าฮ่องเต้เฉาหวู่จะมีพระชนมพรรษาครบยี่สิบพรรษา พระมารดาแท้ของฮ่องเต้คืออดีตก๊วยเฟย นางออกบวชตลอดชีวิต ไม่เคยหวนกลับวังหลวงอีก ไทเฮาหลั่นอิงเป็นสองเฮาในฮ่องเต้พระองค์ก่อน พระนางคือผู้กุมอำนาจขุนนางฝ่ายขวา โดยมีเสนาบดีกรมขุนนางเป็นผู้นำขุนนางในสภา

ด้านตระกูลฉงมีอำนาจสืบทอดกันมาสามรุ่น บิดาของฉงไปเสื่อคืออดีตแม่ทัพใหญ่ฉงไปเสื่อหู่ แห่งอาณาจักรหนานเปียน บัลลังก์เป็นของตระกูลเฉา เพราะฉงไปเสื่อเจี้ยน ท่านปู่ของฉงไปเสื่อมอบีให้ปลุ่มฮ่องเต้เฉากว่าง โดยมีพันธสัญญาที่ทั้งสองฝ่ายประทับตราลงนามร่วมกัน อดีตฮ่องเต้สองพระองค์ล้วนเกรงใจตระกูลฉง เพราะหวั่นเกรงต่อกำลังทหารนับแสน

ปลุ่มฮ่องเต้เฉากว่างครองบัลลังก์อยู่ทั้งสิ้นสิบเจ็ดปี เมื่อฮ่องเต้เฉาเจี้ยนขึ้นครองบัลลังก์ก็สืบต่อ พระองค์ทรงรอเวลาให้ฉงไปเสื่อเจี้ยน ท่านปู่ของฉงไปเสื่อสิ้นลมหายใจ แล้วจึงสั่งจับท่านยาของฉงไปเสื่อไปขังไว้เพื่อป้องกันไม่ให้ฉงไปเสื่อหู่ บิดาของฉงไปเสื่อออกบวช

จงไปเชื่อหู่จึงยกกำลังทหารหนึ่งแสนนายเข้าล้อมเมืองหลวง ส่องเต้เฉาเฉียนต้องยอมยกตำแหน่งมหาเสนาบดีให้จงไปเชื่อหู่เพื่อให้เขาถอนทัพ นับแต่นั้นตระกูลจงจึงครอบครองตำแหน่งแม่ทัพใหญ่ควบตำแหน่งมหาเสนาบดี เหตุการณ์ครานั้นเรียกว่าปิดประตูเมืองหลวงครั้งที่หนึ่ง

ไทเฮาหลันอิงขัดแย้งกับบิดาของจงไปเชื่อมาตั้งแต่พระนางเริ่มต้นชีวิตบนเส้นทางอำนาจในตำแหน่งสองเฮาของส่องเต้เฉาเฉียน

ก่อนที่ไทเฮาหลันอิงจะเข้าวัง ตระกูลจงพยายามขัดขวางไม่ให้ราชวงศ์เฉาผูกเครือญาติกับตระกูลหลัน แต่อดีตส่องเต้เฉาเฉียนกลับอาศัยช่วงเวลาที่ยังไปเชื่อหู่ออกรบ เกรงรับหลันอิงเข้าวัง มอบอำนาจให้พระนางและตระกูลหลัน เพื่อกำจัดตระกูลจง

รัชสมัยเฉาเฉียนปีที่หก จงไปเชื่อหู่ลงโทษตระกูลเฉาที่ทรยศคำมั่นไปร่วมมือกับตระกูลหลัน ด้วยการยกทัพมาปิดล้อมเมืองหลวงครั้งที่สอง จับตัวบิดาของไทเฮาหลันอิงที่เป็นหัวหน้าตระกูลหลัน เนรเทศไปชายแดนพร้อมหลันเซิน น้องชายของพระนาง

ส่องเต้เฉาเฉียนต้องยอมมอบทหารรักษาเมืองและกองกำลังเกราะเงินให้ตระกูลจง จงไปเชื่อหู่จึงยอมสงบศึก เหตุการณ์ครานี้เรียกว่าปิดประตูเมืองหลวงครั้งที่สอง

บัดนี้ทั้งส่องเต้เฉาเฉียนและจงไปเชื่อหู่ล้วนลาจากโลกนี้ไปแล้ว ไทเฮาหลันอิงกลับต้องการยึดกองกำลังเกราะเงินกลับไปให้ส่องเต้ โดยอ้างว่ากองกำลังเกราะเงินเป็นของส่องเต้โดยชอบธรรมอยู่แล้ว

จงไปเชื่อจึงต้องมาย้ำเตือนพระนางว่าเพราะเหตุใดกองกำลังเกราะเงินจึงเป็นของตระกูลจง

อวี่อิงอยู่ในร่างของไทเฮาหลันอิงมาสามเดือน แผนการยึดกองกำลังเกราะเงินคืนมาใช้ความคิดของนาง แต่เป็นความคิดของส่องเต้ไม่น้อย หรืออาจจะเป็นความคิดของไทเฮาหลันอิงเอง

เฉาหู่เป็นเด็กอายุสิบสามปีที่มีความคิดใหญ่โต เขากล่าวว่าจะไม่เดิน

ตามรอยพระบิดาผู้อ่อนแอ แต่อ็วี่อิงคิดว่าการทำเช่นนี้เหมือนนำไปกระทบ หิน นางพยายามบอกเขาว่าคงไปเสื่อต้องไม่ยอมปล่อยให้เรื่องนี้ไปโดยง่าย เจา- หู่กลับยืนยันหนักแน่นที่จะจัดการเรื่องนั้นเอง เขาขอให้นางเรียกหัวหน้ากอง กำลังเกราะเงินเข้าวัง อ็วี่อิงจำต้องทำตามเพื่อไม่ให้เป็นที่สงสัย

“ท่านกำลังขู่ข้ายู่หรือ” อ็วี่อิงต้องเล่นละครอยู่ทุกวัน แรกนั้นก็สนุก แต่ยิ่งนานวันนางก็เริ่มเหนื่อยและเบื่อหน่าย อยากเกษียณอายุราชการจริงๆ เสียที

“พระองค์จะรังตีตัวหัวหน้ากองกำลังเกราะเงินไว้ยอมไม่ได้ กระทบ่อมจะ ปลดเขาออก” คงไปเสื่อรู้สึกว่ายัยม่งไทเฮาก็ยังรู้สึกคุ้นเคย ไม่ใช่คุ้นเคยเพราะ พระนางเป็นไทเฮา แต่ท่าทางยามพระนางแอบผ่อนคลาย ช่างเหมือนกับคน ผู้หนึ่งนัก

อ็วี่อิงคิดว่าต้องพูดต่ออีกหลายประโยค แต่มหาเสนาบดีกลับสะบัด ขายเสื้อขุนนางก้าวเร็วๆ ออกจากตำหนักไปแล้ว

“มามา เจ้าว่าข้าล้มป่วยสักเดือนดีหรือไม่” นางเหนื่อยจะเล่นละครกับ เขาแล้ว

“ไทเฮาเพคะ อย่าตรัสเช่นนั้นสิเพคะ พระองค์ยังแข็งแรงอยู่เลย” นาง กำนัลอาวูโสรับใช้ใกล้ชิดไทเฮามาหลายสิบปี เห็นพระนางเจ็บปวดและทุกข์ท นก็รู้สึกเจ็บปวดไปด้วย ปีนั้นที่พระนางเข้าวัง บิดาและน้องชายกดดันพระนาง ทุกทาง เมื่อทั้งสองถูกเนรเทศ พระนางเลือกที่จะรักษาชีวิตหลายร้อยของ ตระกูลหลันโดยการตัดทั้งสองคนทิ้ง จึงถูกบิดาและน้องชายประณาม ผู้ใด ก็ไม่อาจเข้าถึงความทุกข์ในพระทัยของพระนางได้ นางที่เป็นข้ารับใช้ทำได้เพียง อยู่เคียงข้างพระนางเสมอ

“เฮ้อ... ข้าจะบิบเสียบหน่อย อย่าให้ใครมารบกวนข้า” อ็วี่อิงในร่างของ ไทเฮาต้องนอนกลางวันในทุกวัน เพราะยามค่ำคืนนางไม่ได้นอน

“เพคะ” มามาพยุ่งไทเฮาเข้าห้องบรรทม ก่อนจะถอยออกไปเฝ้าอยู่หน้า ห้อง

ยามเซ็น⁴ ฮ่องเต้เสด็จตำหนักไทเฮา

“ถวายพระพรเสด็จแม่”

เฉาหวู่ดูหงุดหงิดและอารมณ์ไม่ดี ฉงไปเฮ้อคงไปเข้าเฝ้ามาแล้ว

“หวู่เอ๋อร์ แม่คิดว่า...” อวี๋อิงพยายามเตือนให้เขานั่งบัลลังก์ตามหน้าที่ ไม่สร้างเรื่องต่อตำหนักมหาเสนาบดี นางรู้ว่าหากฉงไปเฮ้อต้องการบัลลังก์ เขาก็สามารถยึดไปได้ทุกเมื่อ แผ่นดินนี้รวมเป็นหนึ่งในได้ก็เพราะตระกูลฉง แต่สาเหตุที่ทำานบุของมหาเสนาบดีไม่ยอมเป็นฮ่องเต้ไม่มีผู้ใดทราบแน่ชัด นางคาดเดาว่าปฐมฮ่องเต้คงใช้ชีวิตราษฏรมาข่มขู่ อ่านนิยายมากมายหลายเรื่อง กลวิธีล้วนอยู่ในนั้น ผู้ใดว่าอ่านนิยายไม่มีประโยชน์ นางกำลังใช้ประโยชน์จากการอ่านนิยายเพื่อรักษาความลับและชีวิตอยู่นี้อย่างไรเล่า

“เสด็จแม่ ที่ลูกทำไปก็เพื่อเสด็จแม่พะยะค่ะ มหาเสนาบดีไม่เคารพเสด็จแม่เลยแม้แต่น้อย เขาทั้งข่มขู่และเหยียดหยามตระกูลหลาน จะให้ลูกอดทนอยู่ได้อย่างไรพะยะค่ะ” เฉาหวู่ครองบัลลังก์มาสิบสามปี แต่ไม่เคยมีอำนาจที่แท้จริง ผังซ้ายเป็นของมหาเสนาบดี ผังขวาเป็นของไทเฮา ตำแหน่งฮ่องเต้ของเขาเป็นเพียงหมวกใบหนึ่ง

“แม่รู้” อวี๋อิงกุมมือฮ่องเต้แน่นอวยไว้ ไม่พูดสิ่งใดอีก คิดว่าถึงพูดไปก็เท่านั้น เพราะเฉาหวู่ติดดี้อริ้นและไม่ประมาณตน

ฮ่องเต้เสด็จกลับไปตอนยามอิว⁵ ไทเฮานั่งอ่านคัมภีร์ทางศาสนา แล้วจึงอาบน้ำเพื่อเข้าบรรทม ไทเฮาหลังนึ่งจะบรรทมตรงเวลาเสมอ ยามชวี⁶ คือเวลาบรรทมปกติของพระนาง

จนมหาเสนาบดีฉงไปเฮ้อ

เรือนอนุภรรยาคนที่ห้า... เจี้ยอวี๋อิง ยามชวี

⁴ ในยุคจินโบราณ เรียกว่าช่วงเวลาระหว่าง 15.00 น. - 16.59 น. ว่า ยามเซ็น

⁵ ในยุคจินโบราณ เรียกว่าช่วงเวลาระหว่าง 17.00 น. - 18.59 น. ว่า ยามอิว

⁶ ในยุคจินโบราณ เรียกว่าช่วงเวลาระหว่าง 19.00 น. - 20.59 น. ว่า ยามชวี

“อิงเออร์” ฉงไปเสื่อ นั่งมองคนงามที่นอนเปล็นจนลืมนึกว่าเขาจะมาหา ปกตินางจะรอเขาอยู่ที่ห้องด้านหน้า แต่คืนนี้เขากลับต้องเข้ามาหาในห้องนอน เจ็ยอวี่อิงลืมนึกขึ้นมา พอเห็นว่าเป็นใครที่กำลังยิ้มให้นางอยู่ นางจึงยิ้มตอบเขา “ท่านจะเรียกข้าว่าอวี่เออร์ก็ได้นะ หากเรียกอิงเออร์แล้วรู้สึกขัดใจ”

ฉงไปเสื่อบีบจมูกนางเบาๆ “รู้ดีนะคะ อิงเออร์ของข้า”

เจ็ยอวี่อิงยิ้มซุกซน นางหลับตาลงเพื่อตั้งสติว่าบัดนี้นางคือเจ็ยอวี่อิง ไม่ใช่ไทเฮาหลั่นอิง เมื่อนางลืมนึกอีกครั้ง ฉงไปเสื่อก็ลุกไปรินน้ำมาให้นางแล้ว

“ขอบคุณท่านที่” อวี่อิงอยากขอบคุณเจ็ยอวี่อิง ที่ทำให้นางรู้สึกได้ว่าตัวเอง ยังไม่ถึงวัยชราจริงๆ

เรื่องนี้หากจะเล่ารายละเอียดก็ยาวมาก จึงขอเล่าโดยย่อว่า วิญญาณของอวี่อิงข้ามมิติเวลามาครั้งแรก ก็เข้าไปอยู่ในร่างของไทเฮาหลั่นอิง แต่พอยามซวี นางจะนอนหลับอย่างห้ามตัวเองไม่ได้ พอหลับแล้ว วิญญาณของนางจะย้ายมาอยู่ในร่างของเจ็ยอวี่อิง อนุภรรยาของฉงไปเสื่อ ยามเผลอจึงกลับไปอยู่ในร่างของไทเฮา ในระหว่างที่เป็นไทเฮา นางก็ไม่ว่าเจ็ยอวี่อิงจะตื่นขึ้นมาหรือไม่ หรือยามอยู่ในร่างของเจ็ยอวี่อิง ไทเฮาจะตื่นขึ้นมาหรือไม่ นางรู้เพียงว่าตัวเองเหนื่อยมาก

ครั้งแรกที่นางตื่นขึ้นมาในร่างของเจ็ยอวี่อิง เป็นคืนแรกที่ฉงไปเสื่อร่วมหอกับนาง เจ็ยอวี่อิงอายุแค่สิบแปดปี ฉงไปเสื่อหลงไหลอนุภรรยาผู้นี้ที่สุดในหนึ่งเดือน เขาจะมาหานางถึงสิบห้าวัน เรียกได้ว่าแทบจะมาอยู่เรือนนี้เรือนเดียวก็ว่าได้ นางไม่เคยเห็นสุหยินของเขา ไม่เคยพบกับอนุภรรยาเรือนอื่น เพราะยามกลางวันนางเป็นไทเฮาอยู่ในวังหลวง

“คิดอะไรอยู่หรือ” ฉงไปเสื่อแต่งเจ็ยอวี่อิงเป็นอนุภรรยาเมื่อสามเดือนก่อน นางดงาม ฉลาด และซุกซน ยามที่เขาอยู่กับนาง ทำให้ลืมนึกเรื่องน่าปวดหัวไปได้ เสียเวลาที่เวลากลางวันเขามาหานางไม่ได้เพราะต้องจัดการงานในราชสำนัก แต่จะมาหานางตรงเวลาเสมอ ยามซวีหนึ่งเค่อคือเวลาประจำของทั้งสองคน

“คิดว่า... คืนนี้จะทำให้ท่านผ่อนคลายอย่างไรดี” อวี่อิงถูกเขาสั่งสอน

เรื่องบนเตียงอย่างหนัก บางวันพอนางกลับเข้าห้องโถง เธอก็แทบจะเดินไม่ไหว คนอื่นต่างคิดว่านางแก่แล้วจึงปวดเมื่อยส่วนต่างๆ แต่ความจริงเป็นบุรุษผู้นี้ต่างหากที่ทรมาณนางอยู่แทบทุกคำคืน

“คืนนี้ข้าจะทำให้เจ้าหยุดร้องไม่ได้เลย อิงเออร์” ฉงไปเสื่อหยอกเย้านาง อวีอิงยิ้มยั่วยวนยิ่งกว่า กลางวันทะเลาะกัน กลางคืนร่วมเตียงกัน ช่างมีรสชาติชีวิตเหลือเกิน... นี่นางประชด การทำให้ฉงไปเสื่อเพียงพอใจยอมส่งผลต่อความเป็นอยู่ของเจียอวีอิง ตลอดระยะเวลาสามเดือนไม่มีสตรีของเขามาหาเรื่องนางเลย หรืออาจจะมายามกลางวัน นางก็ไม่ทราบได้ แต่ดูจากจำนวนข้าวรับใช้และของใช้ที่นางได้รับ ก็รู้ว่าเป็นสิทธิพิเศษ

“คืนพรุ่งนี้ข้าอาจมาหาเจ้าไม่ได้” ฉงไปเสื่อลุกขึ้นถอดเสื้อคลุม

“ข้าอยู่ได้เจ้าคะ” อวีอิงนอนมองเขาถอดเสื้อผ้าออกที่ละชิ้น บุรุษผู้ไม่มีทั้งกล้ามเนื้อแขน หน้าอก ต้นขา และ... ดิกๆ

“หือ... ไม่เคยรู้ว่าอิงเออร์จะเปลือยเปลือยกับการมองร่างกายของสามีเช่นนี้” ฉงไปเสื่อรักสยตาศุภกชนคณีนีของนาง

อวีอิงลุกขึ้นนั่ง นางค่อยๆ บรรจงแก้ปมสายผูกเสื้อนอนของตัวเอง

ฉงไปเสื่อเดินเข้าไปใกล้นางเหมือนถูกแรงหนึ่งดึงดูด ปีนขึ้นเตียงแล้วกึ่งนั่งกึ่งนอนมองนางยั่วยวนเขา

“อ๊ะ!” อวีอิงร้องเสียงหลง เพราะเขาจับนางไปนั่งตักหลังจากเอี้ยมของนางถูกถอดออกไป ทำนั่นนี่ดูล่อแหลมยิ่งนัก

“หากพรุ่งนี้ลุกจากเตียงไม่ได้ ก็อย่าโทษข้า” ฉงไปเสื่อมอบจุมพิตดูดีมีหวานล้ำสลับหยอกล้อ ทั้งหมดล้วนเป็นความลุ่มหลงของบุรุษในฐานะสามี ละวางภาระหน้าที่ยิ่งใหญ่ไว้ชั่วคราว เวลานั้นเท่านั้นที่เขาปล่อยวางเรื่องตำแหน่งให้เป็นเรื่องไกลตัว

เรือนอนุภรรยาคนที่ห้าไม่ต้องจุดไฟก็ร้อนแรงเป็นปกติ ส่วนเรือนอื่นล้วนอยู่อย่างสงบ เพราะฉงไปเสื่อไม่ชอบความวุ่นวาย เขาเป็นคนโหดเหี้ยม อนุภรรยาทั้งหลายจึงไม่กล้าเอ่ยปาก แม้เขาจะรักอวีอิงอย่างล่ำเอี้ยงก็ตาม

๗

ความเป็นความตาย

ยามเหมาคือเวลาปกติที่อวิ้องจะตื่นขึ้นมาในร่างของไทเฮาหลันอิง
เข้านี้ก็เช่นกัน มามาเป็นผู้เข้ามาปลุกนาง

เฮ้อ... เมื่อคืนบุรุษผู้นั้นทำตามทีลั่นวาจาวไว้ได้อย่างยอดเยี่ยม ความ
ปวดเมื่อยตามติดมาเข้าร่างของไทเฮาด้วย แต่อายุของไทเฮาหลันอิงก็ไม่น่าจะ
กระปรี้กระเปร่าแล้ว บวกกับความเหนื่อยล้าที่อวิ้องพามาจากร่างของเจ็ยอวิ้อง
ก็ยิ่งเพิ่มความชราเข้าไปอีก

“เรียกหมอลวงมาให้ซ้ำ” อวิ้องสั่งมามาคนสนิท

“ไทเฮาทรงรู้สึกไม่ดีหรือเพคะ” มามาทำหน้าที่ใจ

อวิ้องสายหน้า “ซ้ำสบายดี”

มามามองสำรวจไทเฮาด้วยความเป็นห่วง ท่าทางของพระนางเหมือน
ทรงไปออกกำลังมาอย่างหนัก ความอ่อนเปลี้ยแสดงออกมาชัดเจน “ไทเฮา...”

“ไปเรียกมาเถอะ” อวิ้องลุกจากเตียงอย่างยากเย็น นางทดลองมาหลาย
วิธีที่จะหยุดการสลับร่างไปมาเช่นนี้ เพราะหากปล่อยให้เนิ่นนานไป นางต้อง
อายุสั้นเพราะความเหนื่อยอย่างแน่นอน

แม้มามาจะเป็นกังวล แต่นางก็ทำตามคำสั่งไทเฮา เรียกหมอลวงมา

เข้าเฝ้าก่อนการประชุมขุนนางจะเริ่ม

สภาขุนนางฝ่ายซ้าย

จงไปเฝ้าที่นั่งอยู่ในตำแหน่งประธาน เหล่าขุนนางฝ่ายซ้ายประชุมร่วมกัน ก่อนจะเข้าประชุมในท้องพระโรง

สามวันก่อน ขุนนางฝ่ายขวาถวายฎีกาขอภัยโทษให้หลันเซิน น้องชาย ไทเฮาที่ถูกเนรเทศเมื่อครั้งเกิดเหตุการณ์ขัดแย้งในรัชสมัยเฉาเจียนปีที่หก หรือที่เรียกว่าเหตุการณ์ปิดประตูเมืองหลวงครั้งที่สอง

“ตระกูลหลันคิดจะกลับเข้าสภาขุนนาง คงจะเป็นไทเฮาที่ทรงต้องการ กำลังสนับสนุน เพราะฮ่องเต้ไม่น้อยกำลังจะได้ดีกว่าราชการด้วยพระองค์เอง แล้ว” เสนาบดีกรมตรวจสอบเอ่ยกับที่ประชุม

“อีกเจ็ดปี ตระกูลหลันคงคิดจะกลับมาเป็นใหญ่แข่งกับตระกูลของท่าน มหาเสนาบดี ช่างเพื่อฝันไปยิ่งใหญ่นัก” เสนาบดีกรมคลังรอฟังมหาเสนาบดี ออกคำสั่ง

จงไปเฝ้าอายุุน้อยที่สุดในบรรดาเสนาบดี แต่ไม่มีผู้ใดคิดว่าเขาอายุุน้อย กว่าเลย เพราะความเด็ดขาด โหดเหี้ยม และฉลาดวางแผน เขาจึงอยู่ในจุดสูง ที่สุด ขาดแต่เพียงการนั่งบนบัลลังก์มังกรเท่านั้น

อำนาจของตระกูลเฉาค่อยๆ อ่อนแอลงหลังจากฮ่องเต้พระองค์ก่อน มอบกองกำลังรักษาเมืองและกองกำลังเกราะเงินให้ตระกูลจง

“ท่านมหาเสนาบดี” เสนาบดีกรมอาญาเห็นมหาเสนาบดีนั่งเงียบจึงเอ่ย เรียก

“ให้เขากลับมา” จงไปเฝ้าเอ่ยออกมาเพียงเท่านั้น โดยไม่มีกรอธิบาย เหตุผล

ขุนนางอื่นคาดเดาว่ามหาเสนาบดีคงวางแผนทุกอย่างไว้ดีแล้ว ขุนนาง ฝ่ายซ้ายส่วนใหญ่เคยติดตามจงไปเฝ้าหู่ บิดาของจงไปเฝ้า พวกเขาเชื่อมั่น ในความสามารถของมหาเสนาบดีที่เก่งทั้งด้านมุ่นและด้านบู๊

ห้องพระโรง

อวีอิงนั่งอยู่หลังม่านมุก เบื้องหน้าม่านมุกคือบัลลังก์มังกร

วันนี้เขายังดูองอาจและหล่อเหลาเหมือนเคย หรืออาจจะดูดีมากขึ้น
อวีอิงมองผ่านช่องว่างระหว่างม่านมุกไปที่มหาเสนาบดี แล้วความทรงจำ
เมื่อคืนก็ย้อนกลับมา ทำให้ใบหน้าของอวีอิงร้อนขึ้นอย่างห้ามไม่ได้

“ไทเฮาเป็นอะไรไปเพคะ” มามาเห็นพระพักตร์ไทเฮาเป็นสีแดงจางๆ ก็
กลัวว่าจะประชวร

“ข้าสบายดี เริ่มประชุมเถอะ” อวีอิงกระแอมไปเอาการขัดเขินแล้วสั่งให้
เริ่มประชุมขุนนาง

“ฝ่าบาท เรื่องอภัยโทษใต้เท้าหลันเฉินได้รับความเห็นชอบจากสภา
ขุนนางแล้วพะยะค่ะ” เสนาบดีกรมขุนนางก้าวออกมารายงาน

“ทุกเสียงสนับสนุนหรือ” ฮองเต้เฉาหัวรู้สึกแปลกพระทัย พระองค์นึก
ว่าขุนนางฝ่ายซ้ายจะคัดค้าน

“มหาเสนาบดีลิ่งซือรับรองฎีกาเองพะยะค่ะ” หากมหาเสนาบดีเห็นด้วย
ก็หมายความว่าขุนนางฝ่ายซ้ายเห็นด้วยเช่นกัน

“เสด็จแม่” เฉาหัวเอนหลังแล้วกระซิบขอคำแนะนำจากไทเฮา

“ประกาศอภัยโทษ” อวีอิงคิดว่าแผนขออภัยโทษให้หลันเฉินต้องเป็น
ไทเฮาหลันอิงวางแผนก่อนที่นางจะตาย คงหวังจะให้น้องชายกลับมาสนับสนุน
ฮองเต้หน่อย

เฉาหัวพยักหน้า “ประกาศราชโองการ ให้หลันเฉินพ้นจากโทษเนรเทศ
เรียกตัวกลับเมืองหลวง แต่งตั้งให้เป็นเจ้ากรมม้า”

ตำแหน่งเจ้ากรมม้านี้ แม้เป็นตำแหน่งขุนนางชั้นรองจากเสนาบดี แต่
ความสำคัญอยู่ที่ได้ดูแลคอกม้าหลวง กรมทหารม้าก็ต้องเกรงใจ เพราะ
เจ้ากรมม้าเป็นผู้ดูแลและกำหนดจำนวนม้าให้พวกเขา มองผิวเผินแม้จะเป็น
ตำแหน่งเล็ก แต่ก็มีคุณสำคัญ

เสนาบดีกรมคลังส่งสายตาให้เสนาบดีกรมตรวสอบ

“ทูลฝ่าบาท ตำแหน่งเจ้ากรมม้ามี่ผู้มาทดแทนแล้ว แต่ตำแหน่งผู้ช่วย
ยังว่างอยู่ ขอพระองค์ทรงพิจารณาด้วยพะยะค่ะ” เสนาบดีกรมตรวจสอบก้าว
ออกมาเสนอแนะ

เฉาหวู่กัดฟัน ตำแหน่งผู้ช่วยก็ต้องมอบให้มหาเสนาบดีจัดการอีก
กระมัง “ท่านมหาเสนาบดีมีความเห็นอย่างไร”

ฉงไปเฮ้อโค้งตัวเล็กน้อยเพื่อกราบทูล “ทูลฝ่าบาท ตำแหน่งผู้ช่วยก็ให้
เสนาบดีกรมขุนนางคัดเลือกผู้ที่เหมาะสมแล้วเสนอให้สภาขุนนางพิจารณาเถิด
พะยะค่ะ”

เฉาหวู่มองมหาเสนาบดีด้วยความแปลกใจ เขาปล่อยตำแหน่งสายลับ
ข้างตัวหลังเห็นอย่างง่ายตายเลยหรือ “เสด็จแม่” เขากระซิบขอความเห็น
พระมารดา

อ้ออิงมัวแต่มองฉงไปเฮ้อ จึงสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อฮ่องเต้ตรัสเรียก “อ้อ...
ทำตามที่มหาเสนาบดีเสนอ”

เฉาหวู่จึงสั่งให้เสนาบดีกรมขุนนางเสนอมฎิก้าขึ้นมา

การประชุมขุนนางเข้าวันนี้เป็นไปด้วยดี เพราะขุนนางฝ่ายซ้ายสงบปาก
สงบคำผิดปกติ ทำให้ขุนนางฝ่ายขวาเริ่มระแวงสงสัยว่าพวกเขากำลังวางแผน
ลี้ภัยกันอยู่

**หลังฉงไปเฮ้อเสร็จจากประชุมในห้องพระโรง ก็ตั้งใจจะไปตรวจบัญชี
ที่กรมคลัง ระหว่างทางมีขันทีผู้หนึ่งมาขวางเขาไว้ จำได้ว่าเป็นขันทีตำหนัก
ไทเฮา**

“มีอะไร” เสนาบดีกรมคลังเอ่ยเสียงเข้ม เป็นที่รู้กันดีว่าไทเฮาไม่โปรด
มหาเสนาบดี ส่งขันทีมาเช่นนี้ ไม่ใช่ต้องการหาเรื่องหรือ เพราะปกติพระนาง
ไม่เคยเรียกมหาเสนาบดีไปเข้าเฝ้า มีแต่มหาเสนาบดีที่ไปขอเข้าเฝ้ายามมีเรื่อง
สำคัญเท่านั้น

“เรียนใต้เท้า ไทเฮารับสั่งให้ผู้น้อยนำสิ่งนี้มามอบให้ท่านมหาเสนาบดี

ขอรับ” ชั้นที่ยืนห่อกระดาษสองห่อไปตรงหน้า

“คือสิ่งใดหรือ” เสนาบดีกรมอาญาไม่กล้ารับห่อกระดาษนี้

“เรียนได้เท่า ไทเฮาตรัสว่ามหาเสนาบดีทำงานหนัก มีท่าทางเหนื่อยล้า จึงได้ให้หมอลองจัดยาบำรุงให้มหาเสนาบดีขอรับ”

“ยาบำรุง?” เสนาบดีกรมคลังกับเสนาบดีกรมอาญาอุทานออกมาพร้อมกัน น่ากลัวว่าจะเป็นยาพิษมากกว่า

“ไทเฮาตรัสว่ายานี้มีสรรพคุณบำรุงสำหรับบุรุษ เหมาะกับมหาเสนาบดีที่เพิ่งแต่งอนุคนที่ห้าด้วยขอรับ” ชั้นที่ยืนห่อกระดาษค้างอยู่นาน เพราะไม่มีใครยื่นมือมารับไปจากเขา

“อาเหิง” ฉันไปเชื่อเรียกผู้ติดตามให้รับห่อยา ถึงเป็นยาพิษเขาก็ต้องรับมา เพราะหากปฏิเสธ ก็เท่ากับขัดพระประสงค์

ชั้นที่ทำงานสำเร็จจึงขอตัวกลับไป

“ไว้ใจได้หรือ” เสนาบดีกรมอาญาจ้องมองห่อยาในมืออาเหิง

“แน่นอนว่าไทเฮาก็ยังเป็นไทเฮา” ฉันไปเชื่อพูดแค่นั้นก็เดินต่อไปที่กรมคลัง ในใจเขาพยายามคิดว่าไทเฮาผู้ที่ไม่เคยมอบอะไรให้ ไม่เคยเรียกเขาเข้าเฝ้า เหตุใดโดยผู้ตีๆ จึงส่งยาบำรุงมาให้ แน่แน่นอนว่าพระนางคงไม่ส่งยาพิษมา เพราะพระนางรู้ว่าเขาไม่มีทางใช้นี้ แต่ถ้าเป็นยาพิษจริง ก็เท่ากับพระนางได้เริ่มประกาศสงครามกับเขาอย่างเต็มตัวแล้ว ฉันไปเชื่อหยุดเดิน “ส่งไปให้หมอลองของจวน” เขาต้องการตรวจสอบเพื่อดูจุดประสงค์ของไทเฮา

“ขอรับ” อาเหิงรับคำสั่ง

“หากเป็นยาพิษ ข้าจะตีใจนัก” เสนาบดีกรมอาญารอเวลาที่จักกำจัดขุนนางฝ่ายขวามานานแล้ว

“ไทเฮาคงไม่กล้า” เสนาบดีกรมคลังมองมหาเสนาบดีที่เดินต่อไปหลังลังงานอาเหิง

“ก็ไม่ว่า เรารีบไปเถอะ มหาเสนาบดีไปโน่นแล้ว” เสนาบดีกรมอาญารีบชวนเสนาบดีกรมคลังเดินให้พ้นมหาเสนาบดี

ตำหนักไทเฮา

“เขาจับหรือไม่” อวี้อิงถามคนที่ที่ไปส่งมอบยาบารุงให้หมาเสนาบดี
“จับพะยะค่ะ”

“อือ... ออกไปได้” อวี้อิงเอนหลังฟิงพนักเก้าอี้แล้วหลับตาพักผ่อน

มามายของว่างเข้ามา เห็นไทเฮาแสดงพระอาการอ่อนเพลียก็เป็นห่วง
แต่ก็ทำได้เพียงคอยเฝ้าดูอย่างระมัดระวังเท่านั้น เพราะพระนางไม่ชอบให้
หมอลหลวงมาตรวจ เมื่อเช้าที่เรียกหมอลหลวงมาก็เพื่อจัดยาบารุงสองห่อเท่านั้น

“มามา” อวี้อิงเรียกมามาทั้งที่ยังหลับตา

“เพคะ” มามาโค้งตัวรอรับคำสั่ง

“เมื่อคืนข้าตื่นกลางดึกหรือไม่ หลับสบายดีหรือไม่”

“เมื่อคืนหรือเพคะ... ไทเฮาบรรทมสนิทดีเพคะ” มามาแปลกใจ เพราะ
ไม่มีใครถามผู้อื่นว่าตัวเองนอนสบายดีหรือไม่

“อือ” อวี้อิงอยากรู้เหลือเกินว่าระหว่างที่นางสลับัญญัติไปมา ร่างที่
ไม่มีวิญญาณจะเป็นอย่างไร

แม้นางจะพยายามค้นหาสาเหตุของการสลับัญญัติ แต่ทุกอย่างยังคง
คงเป็นปริศนา

กรมคลัง

จงไปเช็คตรวจบัญชีเงินล่งเลยยามซวี เขามองท้องฟ้าด้านนอกที่ไร้แสง
ก็คิดถึงเจ็ยอวี้อิงขึ้นมา

“ส่งคนไปดูว่าอี่เหนียงเรือนไผ่หยกเข้านอนหรือยัง” จงไปเช็คอยากกลับไป
นอนนอกตางเสียเดี๋ยวนี้ แต่เขายังมีงานต้องทำอีกมาก

ยังมีตำแหน่งใหญ่เพียงใด ยิ่งต้องมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่มากกว่า
นั้น ตำแหน่งไม่ได้เป็นเพียงเครื่องแสดงอำนาจ แต่คือเครื่องแสดงหน้าที่และ
ความรับผิดชอบที่พึงกระทำด้วย บ้านเมืองไม่ต้องการขุนนางใหญ่โต แต่
ต้องการขุนนางที่ไม่ลืมภาระหน้าที่ของตน

เรือนไฟหยกเป็นเรือนของอนุภรรยาคนที่ห้า เจ็ยอวี่อิง

ไฉ่เอ๋อร์เป็นหัวหน้าผู้ดูแลเรือน นางเคยรับใช้มหาเสนาบดีที่ห้องหนังสือ เมื่อมหาเสนาบดีแต่งอนุภรรยาคนที่ห้า นางก็ถูกส่งให้มาดูแลเรือนไฟหยก

“ท่านมหาเสนาบดีให้มาถามว่าอี่เหนียงห้าเข้านอนหรือยัง” อาเหิงสอบถามไฉ่เอ๋อร์ที่หน้าเรือนไฟหยก

“อี่เหนียงห้าจะไม่ค่อยสบาย ตั้งแต่เช้าข้ายังไม่เห็นนางออกจากห้องนอน ข้าก็ไม่กล้าเข้าไปเองเสียด้วย” ไฉ่เอ๋อร์ดูแลอี่เหนียงห้ามาสามเดือน ทุกวันหลังจากมหาเสนาบดีกลับไป อี่เหนียงจะนอนอยู่ในห้องทั้งวัน พอถึงยามซีจึงเรียกคนให้เข้าไป ยามกลางวันอี่เหนียงห้าจะไม่รับอาหารมื้อหลัก นางสั่งให้นำผลไม้เข้าไปไว้ในห้องพอประมาณ ส่วนใหญ่จะกินอาหารมื้อหลักกับมหาเสนาบดีเท่านั้น

“ได้เรียกหรือไม่” อาเหิงไม่สามารถเข้าไปในเรือนได้ เพราะเป็นการล่วงเกิน

ไฉ่เอ๋อร์ส่ายหน้า วิธีชีวิตของอี่เหนียงห้าแปลกประหลาดตั้งแต่วันแรกที่นางมาอยู่ในเรือนนี้ เหมือนนางจะมีชีวิตเฉพาะยามค่ำคืนเท่านั้น

“ข้าจะกลับไปรายงานมหาเสนาบดี”

ไฉ่เอ๋อร์มองอาเหิงจากไปจนลับสายตา จึงหันไปมองเรือนไฟหยกที่เงียบสงัดอีกครั้ง ไม่รู้ว่าอี่เหนียงห้ากำลังทำอะไรอยู่

ภายในห้องนอนของเจ็ยอวี่อิง

อวี่อิงกำลังทรมาณจากอาการหายใจไม่ออก นางขยับตัวไม่ได้ หลังจากวิญญาณเข้ามาในร่างเจ็ยอวี่อิง อาการนี้ก็เริ่มปรากฏ นางกำลังดิ้นรนเพื่อรักษาชีวิต แต่เหมือนร่างของเจ็ยอวี่อิงจะปฏิเสธวิญญาณของนาง

ได้โปรดหยุดทรมาณเถิด อวี่อิงเฝ้าภาวนาขณะที่พยายามหายใจ

“อี่เหนียงห้า” ไฉ่เอ๋อร์ตัดสินใจเรียกจากด้านนอก

อวี่อิงอยากขานตอบ แต่แค่หายใจให้สะดวก นางยังทำไม่ได้

“อีเหนียงห้า ท่านเป็นอะไรหรือไม่” ไฉ่เอ๋อร์เริ่มเป็นกังวลมากขึ้น นางเดินวนไปมาอยู่ครู่หนึ่ง ก็มีเสียงความเคลื่อนไหวดังเบาๆ อยู่ภายในห้องนอน ไฉ่เอ๋อร์จึงเรียกอีกครั้ง “อีเหนียงห้า”

“ไฉ่... เอ๋อร์” อวี้อิงหายใจได้ในที่สุด เสียงของนางแหบแห้ง มือของนางพยายามจะพุงตัวเองให้ลุกขึ้น แต่แรงของนางเหมือนถูกดูดออกไปจากร่าง พอลุกขึ้นได้ ในขณะที่ก้าวลงจากเตียงก็ล้มลงไปนอนอยู่บนพื้น “ไฉ่... เอ๋อร์”

ไฉ่เอ๋อร์ได้ยินเสียงแล้ว แม้จะเบามาก แต่นางได้ยินแล้ว นางเริ่มทบทวนด้วยความร้อนรน “อีเหนียงห้า เปิดประตูได้หรือไม่เจ้าคะ”

“ข้า... ข้า... ไม่มีแรง” เสียงของนางทั้งแหบแห้งและแผ่วเบา

อวี้อิงกำลังจะหมดสติ ประตูห้องนอนก็ถูกพังเข้ามา

“อิงเอ๋อร์” ฉงไปเฮ้อรีบเข้าไปซ้อนตัวนางขึ้นแนบอก ลมหายใจของนางแผ่วเบาจนน่ากลัว “เจ้าได้ยินข้าหรือไม่ อิงเอ๋อร์”

หลังจากฉงไปเฮ้อสั่งให้อาเหิงกลับมาที่จวน เขาก็รู้สึกไม่สบายใจ จนกระทั่งความอดทนหมดลง จึงได้รับขีม้าตามอาเหิงมา และพบอาเหิงระหว่างกลับไปที่กรมคลัง เมื่อได้ฟังที่อาเหิงเล่า เขาก็รีบควมม้ากลับจวนทันที เห็นไฉ่เอ๋อร์ทบทวนประตูร้องเรียกอีเหนียงอย่างร้อนใจ เขาจึงตรงเข้ามาตีประตูให้เปิดออก

ยามที่เห็นนางนอนอยู่บนพื้น หัวใจของเขากลายเป็นต้นผิดจั้งหะ เสียงตัวเองที่เอ่ยเรียกชื่อนางก็เหมือนเสียงของผู้อื่น

“ตามหมอ” เขาตะโกนสั่งอาเหิงก่อนจะอุ้มคนในอ้อมกอดกลับไปเตียงใบหน้าของนางซิดขาว คิ้วของนางขมวดแน่นเหมือนกำลังทรมาน เหงื่อผุดออกมาไม่ขาดสาย

“ไป... เશે” อวี้อิงตกอยู่ในห้วงสติไม่แจ่มชัด นางได้ยินเสียงเขาเรียกเข้ามาแล้วหรือ ในที่สุดเขาก็มา

“ข้าอยู่นี่” ฉงไปเฮ้อจับมือนางที่พยายามไขว่คว้าหาบางสิ่ง “อิงเอ๋อร์”

อาเหิงพาหมอประจำจวนมาที่เรือนไฉ่หยก หมอประจำจวนขอให้มหา

เสนาบดีถอยห่างเพื่อเข้าไปตรวจชีพจร แต่มหาเสนาบดีไม่มีทีท่าว่าจะปล่อยมือจากอี่เหนียงห้าเลย

“มหาเสนาบดี” หมอประจำจวนเรียกเสียงไม่ดังไม่เบา เพราะกลัวว่าหากเรียกเสียงดังเกินไป มหาเสนาบดีจะไม่พอใจ

“เจ้าจะรอให้ข้าฆ่าเจ้าก่อนหรือ” คงไปเสื่อเอ่ยเสียงเรียบแต่น่ากลัว

หมอประจำจวนรีบขม่อการกลัวแล้วเดินเข้าไปใกล้เตียง เขาพยายามมองข้ามสีหน้าน่ากลัวของมหาเสนาบดี แล้ววางฝ่าบนข้อมือของอี่เหนียงห้า หมอประจำจวนต้องพยายามรวบรวมสมาธิเพื่อตรวจชีพจรให้นาง

สีหน้าของหมอประจำจวนเต็มไปด้วยความมุ่งมั่น เขาขมวดคิ้ว ถอนหายใจ แล้วจับชีพจรซ้ำอีกครั้ง

“ตกลงว่าเจ้ายังเป็นหมอยู่หรือไม่” คงไปเสื่อร้อนใจอยากทราบอาการของนาง

หมอประจำจวนรีบถอยออกมา ก่อนจะตอบเสียงสั้น “เรียนได้เท่าชีพจรของอี่เหนียงห้าเต้นสลับสนุ่นวาย เต้นเหมือนไม้เต้น เหมือนไม่มี”

“พูดเหลวไหลอะไรของเจ้า” คงไปเสื่อพยายามไม่ตวาดเพราะกลัวอี่อิงจะตกใจ

“ใต้เท้า ผู้น้อยคิดว่า...” หมอประจำจวนเช็ดเหงื่อที่หน้าผาก ไม่กล้าพูดคำนั้นออกมา พอเงยหน้าก็เห็นสายตาน่ากลัวของมหาเสนาบดี เขาจึงรวบรวมความกล้าอีกครั้ง “ใต้เท้า ผู้น้อยเกรงว่าอี่เหนียงยากจะผ่านคืนนี้ไปได้”

คงไปเสื่อนิ่งเสียบไป รอบด้านก็เสียบ ในห้องได้ยินเพียงเสียงลมหายใจขาดช่วงหนักสลับเบาของคนบนเตียง คงไปเสื่อค่อยๆ ยืนขึ้น เขาจ้องมองหมอประจำจวนที่คุกเข่าอยู่บนพื้น

“ลากคนผู้นี้ออกไปโดยเร็วไหม้”

หมอประจำจวนหน้าซีดริบงะตหน้าขึ้นมา เปลือกตาลันด้วยความหวาดกลัว ร้อยไม้คือโทษตายไม่ใช่หรือ “ใต้... เท้า”

“ไป... เสื่อ” อี่อิงรับรู้ถึงความกังวลของเขา

จงไปเสื่อริบนั่งลงแล้วจับมือนางไว้แน่น “ซ้าอยู่นี่”

“ห้าม... ฆ่า... คน” อวีอิงรู้ว่าในใจของเขายามนี้ต้องโกรธมากแน่นอน แต่เรื่องที่กำลังเกิดขึ้นไม่ใช่ความผิดของผู้ใด สาเหตุมาจากวิญญานของนางเอง ร่างนี้ไม่ใช่ของนางมาตั้งแต่แรก หรือโลกเดิมจะเรียกนางกลับแล้ว แต่เหตุใดจึงเกิดความรู้สึกอาลัยมากถึงเพียงนี้ “ไปเสื่อ...”

“ซ้ารับปาก” จงไปเสื่อหันกลับไปหาหมอประจำจวน “หาวิธีรักษานาง ต้องรักษานางให้ได้”

หมอประจำจวนเหมือนเพิ่งได้โอกาสกลับมาจากยมโลก “ผู้น้อยจะทำสุดความสามารถ” หมอประจำจวนรีบไขว่คว้าโอกาสที่จะมีชีวิตอยู่ต่อ เขากลับไปค้นหาตำราแพทย์เพื่อศึกษาอาการและหาวิธีรักษาให้เร็วที่สุด หากอี่เหนียงทำเป็นอะไรไป เกรงว่าชีวิตของเขาก็จะต้องตามนางไปด้วย

ห้า จอมยั่วยวนน้อย

ผ่านไประยะหนึ่งช่วยยามแล้วที่ฉันไปเส่อนั่งอยู่ข้างๆ เจ็ยอวีอิง เขามองนางนอนนิ่ง แม้ยังไม่หลับ แต่แรงแค่จะลืมตาก็ยังไม่มี หัวใจของเขาจู่ๆ ก็เจ็บปวดและอึดอัด

“ข้าจะอยู่ข้างๆ เจ้า” เขาถอดรองเท้าแล้วนอนลงข้างนาง ดึงร่างบางเข้ามาในอ้อมกอด แสบสัมผัสสลดมหายใจของนางไม่ได้ ความอึดอัดในอกยิ่งเพิ่มขึ้น ดวงตาสองข้างร้อนผ่าว

อวีอิงแนบชิดสัมผัสความอบอุ่นจากเขา ผ่านไปครู่หนึ่ง นางรู้สึกลมหายใจค่อยๆ เบาสบาย ไม่ติดขัดอีกแล้ว เหมือนคนจมน้ำที่ได้โผล่ขึ้นมาเหนือน้ำ รู้สึกโล่งสบาย แตกต่างจากเมื่อครู่นี้

“ท่านพี่” นางลืมตาขึ้นมา

เสียงนาง ฉันไปเส่อรีบพลิกตัวขึ้นด้านบน จ้องมองนางด้วยความตื่นเต้น ใบหน้าของนางไม่ซีดขาวอีกแล้ว เหมือนนางกำลังยิ้มให้เขาด้วย “อิงเออร์”

“คิกๆ” อวีอิงเห็นสีหน้าของเขาก็อดที่จะขำไม่ได้ แม้รู้ว่าไม่ควรหัวเราะในเวลาเช่นนี้ แต่เขาทำสีหน้าที่ตลกใจเป็นครั้งแรก ภูเขาน้ำแข็งก็ละลายเหือนได้เหมือนกัน

จงไปเชื่อแต่หน้าผากนาง ก้มลงแนบหูที่หน้าอกของนางเพื่อฟังเสียงหัวใจเต้น มันเต้นเป็นปกติแล้ว ความตื่นเต้นตกใจในอกจึงลดลง

อวีอิงจับใบหน้าของเขาเงยขึ้น แล้วจุ่มพิตที่ริมฝีปากเพื่อปลอบโยน “ข้าไม่เป็นอะไรแล้ว”

“เจ้าแน่ใจหรือ” จงไปเชื่อยังคงมองสำรวจร่างกายของนางเพื่อหาสิ่งผิดปกติ

“ข้าจะทำให้ท่านเห็น” อวีอิงจุ่มพิตเขาอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ลึกซึ่งดูดีมากกว่าครั้งแรก ระหว่างคนสองคนแลกเปลี่ยนลมหายใจกันและกัน

จงไปเชื่อถูกนางจูบนานหน้ามิดตาลาย นางจูบเก่งขึ้นตั้งแต่เมื่อใดกัน ลมหายใจของเขาเริ่มติดขัด เขาจึงหยุด “ไม่ได้ อิงเออร์ เจ้าเพิ่งหายใจ”

อวีอิงตะลึงไป นางนึกว่าเขาจะทำเรื่องนั้น แต่เขากลับห้ามใจได้... เป็นครั้งแรก

“อิงเออร์” จงไปเชื่อเห็นนางแน่นิ่งไป ดวงตาสองข้างแทบไม่กะพริบหรือลมหายใจจะติดขัดอีกครั้ง

“ท่านพี่... ท่านทำให้ข้าประหลาดใจ”

“ข้าจะไปตามหมอ” จงไปเชื่อกำลังจะลุกขึ้น แต่กลับถูกนางผลักให้นอนลง

อวีอิงตามขึ้นไปกึ่งนั่งกึ่งนอนบนตัวเขา การถูกปฏิบัติแบบนี้เพียงข้างเดียว คักดีศรีนั้ “ท่านพี่ ข้าหายดีแล้ว หากท่านไม่เชื่อ ข้าจะแสดงให้ท่านดู”

ตำแหน่งที่นางนั่งอยู่ก็ข้างพอดีนึก เพียงขยับสะโพกเบาๆ ลมหายใจของเขาก็ขาดช่วง

อวีอิงยิ้มพึงพอใจ นางจ้องตาเขา ขณะที่มือกำลังถอดเสื้อผ้าของตัวเอง จงไปเชื่อกลิ่นน้ำลาย “อิง... เออร์”

ขณะที่อวีอิงจะถอดเอื้อมออก เขาก็จับมือนางไว้ นางสัมผัสได้ว่าเขากำลังสิ้น

“คืนนี้... อย่าทำเลย” คำพูดนี้เหมือนเขากำลังจะฆ่าตัวตาย

“ทำสิ่งใดหรือ ข้าแคว้นมากเท่านี้” อวีอิงสะบัดมือเขาออก แล้วถอด
 เข็มที่เป็นด้ามปิดบังร่างกาย... ด่านสุดท้าย

จงไปเสือกสิ้นหายใจ จ้องมองท่อนบนเปลือยเปล่าเบื้องหน้า นางขยับ
 ตัวเล็กน้อย แต่สร้างผลกระทบต่อส่วนนั้นของเขาอย่างมหาศาสตร์

อวีอิงก้มลงกระซิบข้างหูแฝงอารมณ์ย้วยวน “ไปเสือก ข้าร้อน”

จงไปเสือกสิ้นน้ำลายอย่างยากเย็น ร่างกายเริ่มร้อนขึ้น เหมือนถูกนาง
 ร่ายมนตร์ใส่

อวีอิงหอมแก้มเขา แล้วจุมพิตเรื่อยลงไปที่ลำคอ มือชุกชุนของนาง
 คลำหาปลายสายผูกเสื้อของเขา คลำไปสะเปะสะปะ คล้ายตั้งใจ คล้ายไม่ตั้งใจ

ความอดกลั้นของจงไปเสือกขาดฝั่ง เขาพลิกตัวนางลงบนที่นอน แล้ว
 จุมพิตนางอย่างบ้าคลั่ง เหมือนพายุธาโทมเข้าใส่ ทั้งร้อนแรงและดุเดือด

เสียงหอบหายใจดังขึ้นท่ามกลางความเงิบกลางตึกของเรือนไม้หยก

เมื่อศึกบนเตียงสิ้นสุดลง อวีอิงนอนตาสว่างมองม่านเตียงอยู่บนอกเขา

“เป็นเจ้าของที่ล่อลวงข้า” จงไปเสือกหอบหายใจ พายุรักเพิ่งผ่านพ้น กลิ่น
 แห่งความปรารถนากำจายทั่วห้อง เขานิ่งฟังเสียงหายใจของนาง เมื่อพบว่า เป็น
 ปกติ ก็ถอนหายใจโล่งอก

“เป็นท่านที่ยั่วโมโหข้า” อวีอิงเงยหน้ามองเขา

“จอมย้วยวนน้อย คงทนถูกปฏิเสธไม่ได้กระมัง” จงไปเสือกบีบจมูกนาง
 อวีอิงยันจมูกใส่เขา นางลุกขึ้นหิบบชูดนอนมาสวม เพราะอากาศตอน
 กลางคืนเริ่มเย็นแล้ว “ท่านควรลุกไปบอกหมอของท่านให้ไปนอน ไม่รู้ว่ายามนี้
 เขาจะหวาดกลัวเพียงใด”

จงไปเสือกลุกนั่ง เขามองหาเสื้อผ้าของตัวเอง ครั้นเห็นแล้วจึงลุกไปหิบบ
 ขึ้นมาสวมขณะพูดตบนาง “หมอของข้าคงไปนอนแล้ว เพราะอาเหิงน่าจะ
 ได้ยินเสียงร้องของเจ้า เขาก็คงเข้าใจ”

อวีอิงหันขวับ แก้มของนางเป็นสีชมพูอีกครั้ง “ข้าไม่ได้ร้องดังถึงเพียง

นั้น”

“ร้องเบาเสียงที่ไหน” คงไปเฮ่อยิ้มหยอกล่อนาง
อวีอิงรู้สึกเขินอาย เมื่อครูนี้นางลืมหิ้วตัวไปจริงๆ “เป็นความผิดของท่าน”
“ข้าผิดเอง” คงไปเฮ่อก้าวเข้าไปจุ่มพิตนางเร็วๆ ก่อนจะเดินไปที่ประตู
“ท่านจะไปไหน” อวีอิงร้องเรียกเขา แต่ไม่หัน “ฮึ! สมใจแล้วก็จากไป
นี่ก็คือบุรุษ”

คงไปเฮ่อหันกลับมาแล้วยิ้มให้นาง “ข้าจะไปหาพยาบาลรักษาเสียหน่อย
หากปล่อยให้ตัวเองอ่อนแอ กลัวจะทำให้เจ้าไม่พึงพอใจ” เขาส่งสายตาหยอก
ล่อนางอีกครั้ง แล้วจึงเดินออกไป

อวีอิงรู้สึกหน้าร้อนผ่าว นางยกมือสองข้างลูบแก้มตัวเอง “น่าอายนัก
นี่ข้าทำอะไรลงไป” นางพุบลงกับหมอนอย่างเขินอาย

ยามเหมา อวีอิงนอนลืมหิ้วตาโพลง นางหันไปมองด้านข้างเป็นครั้งที่สาม
นางหลับตาอีกครั้ง ครู่หนึ่งก็ลืมหิ้วตาขึ้น แล้วหันไปมองด้านข้างอีกครั้ง ยังคง
ไม่มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลง ความประหลาดใจเพิ่มมากขึ้น

“รู้สึกไม่ดีหรือ” คงไปเฮ่อสัมผัสถึงความกระวนกระวายของคนบางคน
เขาลืมตามองนางที่กำลังจ้องมองเขาเช่นกัน

“ท่านไม่ลุกไปเตรียมตัวเข้าวังหรือ” ปกติยามนี้เขาต้องลุกไปแล้ว

คงไปเฮ่อส่ายหน้า “ข้าจะลาป่วย วันนี้ข้าจะอยู่เป็นเพื่อนเจ้า”

อวีอิงตื่นตกใจ เขาบอกว่าจะอยู่กับนาง หากว่าวิญญูณของนางย้าย
กลับไปเข้าร่างของไทเฮาหลั่นอิงแล้วจะทำอย่างไร “ยามใดแล้ว” นางถามอีก
ครั้งเพื่อตรวจสอบให้แน่ชัด

“ยามเหมา” คงไปเฮ่อเห็นท่าทางของนางดูไม่ค่อยดี จึงคิดจะเรียกหมอ
มาตรวจ “ให้หมอมามาตรวจสักหน่อยเถอะ”

อวีอิงกอดเขาไว้ แล้วส่ายหน้าอย่างน่ารัก “ข้าสบายดี ข้าอยากนอนต่อ”

คงไปเฮ่อมองนางอีกครู่หนึ่งจึงพยักหน้า “เช่นนั้นเจ้าก็นอนต่อเถอะ

“ข้าต้องไปส่งงานอาเหิง เสร็จแล้วข้าจะกลับมา”

อวีอิงพยักหน้า คลายอ้อมกอดพลาถอยห่าง แล้วหลับตาอย่างว่าง่าย พอจงไปเสื่อออกไปแล้ว นางก็ลืมตาขึ้นมา “แล้วอีกร่างหนึ่งจะทำอย่างไร” อวีอิงประหลาดใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น เหตุใดนางจึงยังอยู่ที่นี้ ทั้งที่เลยยามหม่ามาแล้ว

อวีอิงนอนคิดจนผลอหลับไปอีกครั้ง

“อิงเออร์”

อวีอิงได้ยินเสียงเรียก นางลืมตาขึ้น กะพริบตาสามครั้งก็เห็นจงไปเสื่อนั่งยิ้มให้นางอยู่ด้านข้าง “ไปเสื่อ”

“ไม่หิวหรือ ข้าว่าจะไม่ปลุกเจ้า แต่ล่วงเลยยามชื่อ⁷ แล้ว ข้ากลัวเจ้าจะหิวจนปวดท้อง”

ยามชื่อหรือ อวีอิงอยากรู้ว่าเวลานี้ไทเฮาเป็นอย่างไรบ้าง หากไทเฮาไม่ยอมตื่น จะไม่ตื่นตกใจกันทั้งวังหลวงหรือ “ท่านไม่เข้าวังจริงๆ หรือ”

“ข้าเป็นห่วงเจ้า” จงไปเสื่อหันไปรินน้ำให้นาง “ลูกมาดื่มน้ำสักหน่อย แล้วค่อยกินข้าวกับข้า”

อวีอิงพยักหน้า แต่นางยังนอนอยู่ท่าเดิม

จงไปเสื่อจึงก้มลงกระซิบข้างหูนาง “คืนนี้ข้าจะพุ่มเต็มกำลัง”

อวีอิงตีแขนเขา “พุ่มเต็มกำลังอะไรของท่าน” นางลุกขึ้นรับถ้วยน้ำจากมือเขา ดื่มอึกๆ แล้วจึงก้าวลงจากเตียง

“อยากให้ข้าอาบน้ำให้หรือไม่” จงไปเสื่อส่งสายตาเป็นประกาย

“ท่าน...” อวีอิงยังพูดไม่ทันจบ ก็ได้ยินเสียงอาเหิงจากด้านนอกเสียก่อน

“ได้เท่าขอรับ ได้เท่าจ้าวมาขอพบขอรับ” จ้าวเหวินชิง เสนาบดีกรมอาญา รีบร้อนออกจากวังเพราะเข้านี้ฮ่องเต้มีรับสั่งให้งดประชุมกะทันหัน เขาให้คน

⁷ ในยุคจีนโบราณ เรียกช่วงเวลาระหว่าง 09.00 น. - 10.59 น. ว่า ยามชื่อ

ไปสืบก็ได้ข่าวที่น่าตกใจมารายงาน

“ข้าจะไปเดี๋ยวนี้” ฉงไปเชื่อบอกอาเทิงก่อนจะหันมาหาคนที่กำลังทำ
สีหน้ายากรู้ “เจ้าคงต้องกินข้าวคนเดียวเสียแล้ว” ปกติหากเขาไม่เข้าวัง ก็
ไม่มีใครกล้ามารบกวนเขาที่จวน จ้าวเหวินซึ่งรีบร้อนมาเช่นนี้ คงมีเรื่องด่วน
มาก

“ข้าชินแล้ว” อวี่อิงเปลือยพูดโดยไม่คิด เพราะยามที่นางเป็นไทเฮา นาง
กินข้าวคนเดียวทุกวัน ในรอบหนึ่งเดือน ฮ่องเต้มาเสวยร่วมกับนางเพียงสอง
ครั้ง พอรู้ว่าตัวเองพูดผิดไปจึงคิดจะแก้ไข “ข้าหมายถึง...”

ฉงไปเชื่อดีงนางเข้ามาทอด เขาคิดว่านางกำลังน้อยใจ “หากเจ้าอาบน้ำ
เสร็จแล้วอยากขอข้ากลับมา ข้าจะรีบพูดคุย แล้วกลับมากินข้าวกับเจ้า”

“ข้าจะรอ” อวี่อิงปล่อยให้เขาเข้าใจอย่างที่เขายากเข้าใจ เพราะนางไม่
สามารถเล่าให้เขาฟังว่าวิญญาณของนางย้ายไปมาระหว่างสองร่าง

ฉงไปเชื่อดีนออกไปแล้ว อวี่อิงจึงเดินเข้าไปในห้องอาบน้ำด้านหลัง
ในขณะที่ความกังวลใจถึงร่างในวังหลวงยังไม่จางหายไป

ห้องหนังสือ

จ้าวเหวินซึ่ง เสนาบดีกรมอาณารอมหาเสนาบดีอยู่ในห้อง สีหน้าของ
เขาแสดงอาการตื่นเต้น ไม่รู้มีเรื่องนำยีนดิอันใด

“มีเรื่องอะไรหรือ นั่งตีมหาเสนาบดีก่อนเถอะ” ฉงไปเชื่อดีนไปนั่งที่โต๊ะ
ทำงาน

“เมื่อเข้าฮ่องเต้ตรัสสั่งดประชุม” จ้าวเหวินซึ่งบอกอย่างตื่นเต้น “สาเหตุ
ที่งดประชุมก็คือไทเฮาประชวร ไม่ได้สติ” ในบรรดาเสนาบดี จ้าวเหวินซึ่งอายุ
น้อยที่สุดเป็นลำดับที่สอง เมื่ออยู่ตามลำพัง ฉงไปเชื่อนับถือเขาเหมือนสหาย
คนหนึ่ง

ฉงไปเชื่อนิ่งฟังอย่างใช้ความคิด

จ้าวเหวินซึ่งที่ตื่นเต้นจึงอยู่เฉยๆ ไม่ได้ “หากข่าวนี้เป็นความจริง ซึ่ง

ข้าก็คิดว่าจริง ชุณนางฝ่ายขวาคงไม่ยอมอยู่เฉย”

“ทหารองครักษ์มีความเคลื่อนไหวหรือไม่” ฉงไปเสื่อคาดเดาว่าฮ่องเต้
น้อยต้องไม่ยอมอยู่เฉยแน่

“เพิ่มขึ้น”

“ฮ่องเต้บ่อยคงกลัวมากกระมัง” ฉงไปเสื่อหยิบจดหมายฉบับหนึ่งส่งให้
จ้าวเหวินชิง

เมื่ออ่านจดหมายจบจ้าวเหวินชิงก็พับแล้วส่งกลับคืนให้ฉงไปเสื่อ “ตัว
ยังไม่ทันกลับมา ก็คิดฆ่าตัวตายเสียแล้ว”

“คนทรยศมีมากกว่า” ฉงไปเสื่อหยิบพู่กันขึ้นมาเขียน

“ทหารชายแดนหนึ่งในสามเป็นของฮ่องเต้ แน่แน่นอนว่าหากมีโอกาส
พระองค์ย่อมลงมือกำจัดคนทรยศโดยไม่สนใจความปลอดภัยของชายแดน”
คนทรยศสำหรับฮ่องเต้ที่จ้าวเหวินชิงพูดถึงก็คือคนของตระกูลฉง

“ส่งจดหมายนี้ให้ถึงมือแม่ทัพซื่อ” ฉงไปเสื่อพับจดหมายแล้วส่งให้
เสนาบดีกรมอาญารับไปจัดการ

หลันเซินลอบติดต่อกับแม่ทัพกองธงเหลือง ซึ่งเป็นกองทัพของฮ่องเต้
นัดแนะให้ลอบสังหารแม่ทัพซื่อ ผู้บัญชาการกองธงน้ำเงินของตระกูลฉง แต่
จดหมายของหลันเซินกลับตกมาอยู่ในมือของมหาเสนาบดี เขาจึงถูกข้อนแผน
เวลานี้แม่ทัพกองธงเหลืองคงตกอยู่ในวงล้อมกองธงน้ำเงิน ฮ่องเต้รอข่าวจาก
ชายแดนตั้งแต่สามวันก่อน เพราะฉงไปเสื่อปลอมแปลงจดหมายของแม่ทัพ
กองธงเหลืองว่าทุกอย่างเป็นไปตามแผน แต่ก็เกิดเหตุไม่คาดคิดเรื่องที่ไทเฮา
ประจักษ์ไม่ได้สติ

ไทเฮาเหมือนเป็นหัวเรือใหญ่ หากพระนางเป็นอะไรไปในเวลานี้ หลัน-
เซินจะไม่ได้กลับมา ฮ่องเต้จะเสียอำนาจที่มีอยู่น้อยนิด พระองค์จึงร้อนพระทัย
นำกำลังทหารที่แอบซ่อนไว้ออกมารักษาวังหลวงอย่างแน่นหนา

“หลันเซินจะกล่าววางแผนเรื่องเหล่านี้หรือ” จ้าวเหวินชิงไม่เชื่อว่าหลันเซิน
ที่ถูกเนรเทศไปสามสิบกว่าปีจะมีใจมักใหญ่ใฝ่สูง เขายูแค้นเสียใจกับในปีที่ถูก

เนรเทศ ปีนี้ก็คงอายุห้าสิบหกปีแล้ว

“หลันเฉินไม่มี แต่ฝ่าบาทมี”

จ้าวเหวินชิงพยักหน้าเห็นด้วยกับคำพูดของมหาเสนาบดี

อวี้อิงอาบน้ำเสีจก็มานั่งรองงไปเฮ้อ ผ่านไปครึ่งเค่อ เขาก็ยังไม่กลับ

นางจึงตัดสินใจนอนรอ และหลับไปจริงๆ

จงไปเฮ้อกลับมาหลังผ่านไปหนึ่งเค่อ มองท่าทางการนอนของนางก็ให้
สงสารนัก คิณนี้ตัดสินใจว่าจะให้นางได้พักผ่อน “อิงเออร์ ข้ามาแล้ว”

อวี้อิงลืมหันมา แต่ยังไม่ยอมลุก นางกะพริบตาเพื่อไล่ความม่วง แล้ว
จึงชูแขนสองข้างขึ้น “อุ้มข้าหน่อย”

จงไปเฮ้อยิ้มให้ความน่ารักของนาง เขาก็ลงซ้อนตัวนางขึ้นมา ร่าง
นุ่มนวลหอมละมุนนี้ช่างเบาหนัก เขอุ้มด้วยแขนเพียงข้างเดียวก็ยกได้ “เจ้าหอม
เกินไปแล้ว”

“หือ... ท่านกลัวไม่เต็มไม่เต็มมือหรือ” อวี้อิงยิ้มซุกซน

“ข้ากลัวเจ้าจะมีแรงไม่เท่าข้า” สายตาของจงไปเฮ้อซุกซนยิ่งกว่า

ใครหนอกล่าวว่ามหาเสนาบดีคือภูเขาน้ำแข็งที่ไม่มีวันละลาย แล้วความ
เจ้าเล่ห์ซุกซนเหลือร้ายนี้เล่า คือผู้ใดกัน “ข้าหิวแล้ว” นางกระซิบบอกเขา

จงไปเฮ้อกระซิบบอกนางเช่นกัน “เจ้าต้องการให้ข้าอุ้มไปส่งที่เตียงหรือ
โต๊ะอาหาร”

อวี้อิงหัวเราะ “ยอมต้องเป็นโต๊ะอาหาร” นางหอมแก้มเขาก่อนจะกระซิบ
ข้างหูอีกประโยค “คิณนี้ค่อยอุ้มข้าไปส่งที่เตียง”

“ฮาๆๆ” จงไปเฮ้อไม่อาจทนต่อเสน่ห์ของจอมยั่วววนน้อยได้จริงๆ
“ยอมได้” ความคิดที่จะให้นางได้พักก็เลื่อนรางหายไป หรือคิณนี้เขาจะแก๊ง
ปฏิเสธเพื่อให้นางโมโห แล้วก็ทำ... ‘ฮาๆๆ จอมยั่วววนน้อยของข้า’